

Living with Alcoholism: Latvian Edition

Duncan Heaster

Carelinks, PO Box 152, Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net email: info@carelinks.net

Dzīve un Alkaholisms

1. Saprātīsim Alkaholiķi

1.1 Ievads

1.2 Atteikšanās

Dziļākas izpratnes nodaļa - Ticība, ka Dievs redz un zin visas lietas

1.3 Daži medicīniskie aspekti.

Dziļākas izpratnes nodaļa - Ticība, ka cilvēciskas būtnes ir Dieva radītas

1.4 Vaina

1.5 Grēka un kārdinājuma daba.

2. Saprotot savu atbildību

2.1 Ievads

2.2 Atteikšanās

2.3 Palīdzam vai nespējam palīdzēt?

2.4 Nošķiršanās

2.5 Pacietība un piedošana

3. Bībeles atbild

3.1 Ievads

3.2 Saskatīšana un pārlicība

Dziļākas izpratnes nodaļa - Patiesība: Bībeles analīze

3.3 Nožēla

3.4 Jaunā dzīve

4. Pēc uzvaras

5. Secinājumi

Pielikums

Pielikums 1: Divpadsmit soļi

Pielikums 2: Dažas iespējas

1.1 Ievads

Priekšvārds

Šis ir brīdis, kad mūsu kopienā tiek aplūkota alkohola problēma. Aptuveni 14 miljoniem amerikāņu ir problēmas ar alkoholu⁽¹⁾; 43% amerikāņu ģimenēs ir pastāvējusi šī problēma⁽²⁾. 10% strādājošo Amerikā ir alkoholisma problēmas skarti. Kā minimums dubultīgi šī lieta skar Krieviju un citas daļas austrumeiropā. Ja kāda cita slimība skartu valsti tādā mērā kā alkohols, valstī būtu jāizsludina ārkārtes stāvoklis. Patiesībā alkoholisms ir lielākā slēptā problēma. Tas, ka esam kristadelfieši, nepadara mūs imūnus no šīm problēmām. Tas nozīmē, ka daudzi kristadelfieši ir spiesti cīnīties ar alkoholiķiem sev blakus, arī tiem, kuri ir viņu radi vai arī ir dārgi viņu sirdīm. Šī mācība tad arī ir priekš viņiem; tā nenorāda uz izveseļošanās veidu no paša alkoholisma.

Savā ziņā es esmu pilnībā nekvalificēts lai rakstītu šo mācību. Es nekad neesmu bijis alkoholiķis, nedz arī man kādreiz būtu bijušas kādas problēmas ar alkoholu. Es uzaugu ģimenē, kurā alkohols bija pieejams un tika lietots, bet es to nekad netiku ļaunprātīgi izmantojis. Es dzīvoju ar sievu, viņa lieto alkoholu ļoti mēreni. Esmu pavadījis savu dzīvi dzīvojot un sludinot nabadzīgākajām pasaules daļām, no tiem vairākums pieaugušo ir dzīvojuši bijušajā padomju savienībā. Šeit ir augstākais alkohola atkarībā kritušo skaits. Strādājot ar cilvēkiem un koncentrējoties savā darbā, vienmēr esmu bijis individuāls-alkohola problēma ir atkārtoti cēlusies un augusi. Es jūtu īpašu nastu slāvu pasaulē it īpaši, šeit alkohola lāsts ir lielākais kā nekur citur. Esmu redzējis vairāk nekā daudz, skatoties no malas- kauns, sāpes un cilvēku ciešanas, kas notiek ģimenēs, kurās ir šī problēma. Šīs lietas rezultāts ir tāds, ka izlēmu atgriezties 1990.gadā, un sev nosolījos nelietot alkoholu vispār. Esmu pat tad redzējis par daudz sāpju alkoholiķu, kuri “dzer ar mēru” dēļ. Man nav bijis grūti turēt savu solījumu. It nemaz. Man ir tik daudz jauki draugi- kristieši, kuri, diemžēl ir alkoholiķi. Mana darbība mīlestībā uz viņiem, saskaņā ar manu sirdsapziņu saka: “Klau, izbeidz dzeršanu. Pavisam. Es nedzeru; it nemaz. Es to nedaru Tev aiz muguras, kad Tu neredzi mani, kad esmu vientuļas ceļmalas restorānā vai kad esmu lidmašīnā, kurā stjuarte nes vīnu apkārt. Es esmu ar Tevi. Tādēļ nekad nedod sev iemeslu iedzert kaut “ar mēru”, jo tā daru arī es, es nedzeru.” Šī ir mana personīgā atziņa no Pāvila vārdiem nedarīt lietas kas ir patīkamas mūsu prātam, tomēr liek apkārtējiem paklupt. Viņaprāt, mums nevajadzētu darīt neko, pašam vai publiski, kas varētu stimulēt atgriezties bijušajās lietās, kuras bijušas pilnas grēka, kā mēs to varam lasīt viņa vēstulēs romiešiem un korintiešiem. Pirmajā gadsimtā tā bija elkdievība. Mums, vismaz man, tā kā es dzīvoju ārpus A-Eiropas, tas ir alkohols. Tādēļ nedarīet neko, kas varētu ierosināt ticīgo, kura dēļ ir miris arī mūsu kungs Jēzus, atgriezties pie šīs lietas. Un tas ir arī mans skatījums Vecajā Derībā, pavēlēt nelikt piedauzības akmeni aklajam, t.i.- nedarīt neko tādu, kas liktu citam krist. Tas prasa laipnību, neliekuļotu mīlestību- nedot kādam mazāko iemeslu pakrist (2.Korintiešiem, 6: 3,4) Pat manās kāzās- es biju vienīgais, kurš neiedzēra pat nelielu malku svinībās. Šī nav lieta, ar ko lielos, tas vienkārši man neprasīja nekādus upurus. Es neiestājos par pilnīgu alkohola nelietošanu, lai arī tāda ir mana personīgā nostāja⁽³⁾. Es Jums stāstu par to, jo pazīstu daudzus ar alkoholu sirgstošus draugus, kuri ir arī manējie (un viņu ģimenes lasīs šos vārdus, pārējie arī.) Es gribu Jums atgādināt, no kurienes nāku. Lai nu kā, šī mācība ir ne tik daudz priekš alkoholiķiem, kā viņu ģimenēm un draugiem. Es īpaši vēlos, lai Jūs saprotat, ko esmu redzējis... Tās mokas, kurās Jūs esat. Un gluži tāpat kā Jums, man tas rūp, un tādēļ es neesmu lietojis alkoholu vispār nu jau 14 gadus [izņemot svētā vakarēdiena vīnu], un lūgšanās esmu rakstījis šo mācību.

Dankans Histers

Rīga, Latvija

1.1 Ievads

Mēs visi pārāk bieži koncentrējamies uz problēmas simptomiem. Tava sieva dzer. Tādejādi bērni saņem maz rūpju, tiek atstumti, parādās naudas problēmas, tas sagādā raizes, viņa koncentrējas uz pudeli, ne uz Tevi, vel mazāk uz ko citu... Taču lai viņu glābtu, vīram ir viņa jāpieņem un jāsaprot. Nav tik liela nepieciešamība saprast *kādēļ* viņai ir šī lieta, tas lai paliek labāko psihoterapeitu ziņā, svētie raksti vairāk vai mazāk klusē par šo lietu. Bet drīzāk vajadzētu mēģināt saprast kas viņai jāpiedzīvo kā alkoholiķei.

1.2 Atteikšanās

Atteikšanās ir izeja no alkoholisma. Šo slimību Tu neapzinies vai neapzināsies, ka Tev tā ir. Garā ceļā alkoholisms paņem sevī garu, tas like fiziskajam ķermenim un garam novājināties, parasti tā ir pirmā lieta, ja gribam būt atklāti pret sevi. Vispirms nāk nelieli meli. Bet jau pašā sākumā alkoholiķis ir melojis sev:

Man izdzēru tikai divas... Es nebiju dzēris nedēļu... Es nedzeru tā, kā to dara... [Toms, Jānis, Sergejs, Svetlana, Sāra...]

Meli progresē, liekot melot jau drīz vien tiem, kuri ir apkārt alkoholiķim. Jebkurš mēģinājums palīdzēt ir bijis bezjēdzīgs vai ir beidzies ar viņa atteikšanos turpmāk runāt par to. Grēks nav parādījies. Tad mēs stāvam tieši pretī morālajai izejai. Melošana ir grēks. Un kā mēs zinam no svētajiem rakstiem ļoti labi, labas sirds atgriešanās var būt ļoti mērķīga. (Jeremijas 17:9) ‘Sātans’ mūsu sarunvalodā ir kārdinātājs; mēs paši sevi kārdinām grēkā. Ļoti reti mēs paši ejam apzināti pretī Dievam un viņa ceļiem. Mēs attaisnojam savas darbības, sakot sev, ka esam īpašā situācijā, ka mūsu gadījumā mūsu rīcība ir attaisnojama. Tātad alkoholisms sākas ar melošanu sev, Dievam, tad citiem. Alkoholiķis savā dzīvojamā rajonā veido melu tīklu, daļēji tādēļ, ka viņam apkārt esošie sāk viņam neuzticēties un beidz viņu atbalstīt. Viņš melo par to, cik daudz izdzēris, izmanto citu aizsegu, atvainojas. Viņš bieži apzinas, ka ir uzcēlis sev atbalsta tīklu, balstītu uz meliem, kas atvieglo viņa problēmas, kas saistītas ar dzeršanu. Tas nenozīmē, ka viņam apkārt esošie ir vainīgi. Laiks kopā ar alkoholu veido gluži kā tādu vārdes sindromu- varde izleks no vāroša ūdens, ja būs tajā iemesta, taču tā tur paliks, ja tiks ielaista aukstā ūdenī un tā temperatūru pamazām palielinās, pat tad, ja karstums to iznīcinās. Šī lieta būtu jāapzinas skaidrā prātā esošam alkoholiķa atbalsta grupas loceklim, lai redzētu patieso situāciju. Realitāte ātri vien liks sevi manīt, ja būs kāds progress ceļā uz atgriešanos normālā dzīvē, vai kā minimums mēģinot dzīvot tā, kā Dievs to sludina darīt. Alkohola slimība funkcionē ļoti smagi un neļauj realitātei iejaukties slimnieka apziņā. Alkoholiķis koncentrēs Tavu uzmanību specifiski- “ Es nebiju ēdis bērna pārtiku, kā Tu mani apsūdzēji, ka it kā biju darijis... Es tiešām nebiju to ēdis... Tavā rīcībā šobrīd ir zināmi naudas līdzekļi... Es taču dzēru alu, ne šņabi...”; Tā notiek izvairīšanās no šausmīgās lielās realitātes bildes saskatīšanas, bēgot no īstenības. ‘Ceļš uz patiesību’ ir plašāka nozīme vārdam ‘ārstēšana’. Alkoholisms efektīvi grauj personību, ārstēšana ir personības pārkārtošana.

Tā kā slimība progresē, tad arī meli, un arvien vairāk un vairāk cilvēku tiek iesaistīti nepatiesības tīmeklī. Šis ir iemesls kādēļ alkoholisms ir nopietns grēks. Nepatiesības un maldināšanas dēļ šī lieta nonāk pilnīgā pretstatā ar to, ko mūsu Debesu Tēvs sludina. Viņš redz mums cauri, un, ja mēs tam ticam, mēs varam būt pilnīgi atklāti viņam. Alkoholiķis vienmēr kaut viltus ceļā sevi nodrošinās ar skaidru naudu, pieejamu alkoholu un laiku un vietām, kur iedzert. Meli slēpj viņa plānus, taču drīz vien ir vajadzīgi vēl vairāk melu, lai padarītu iepriekšējos ticamus. Kad meli kļūst par neatņemamu dzīves satāvdaļu, pienāk diena, kad viņš melo par lietām, par kurām viņam nebūtu jāmelos – tas notiek piespiedu kārtā. Šis papildus apstāklis ir jāņem vērā, kad notiek alkoholiķa ārstēšana, tas nav vienkārši tā, it kā viņš būtu uzņēmis alkohola devu un tagad viņam būtu jāpārtrauc tas darīt.

Tie, kas cenšas palīdzēt, mēdz izdarīt būtisku kļūdu, cenšoties izdabūt solījumu no alkoholiķa nekad vairs nedzert. Alkoholisms ir saistīts ar sevis maldināšanu, meliem, atkārtotām neveiksmēm. Tā ir tikai alkoholisma problēmas sastāvdaļa, ka viņi netur tādus solījumus kā šos. Līdz beidzot viņš nonāk galējā stadijā. Tālākās lauztā solījuma sekas ir tādas, ka šī vājuma apziņa baro vainas kompleksu un noved pie sevis nīšanas, šie ir būtiskākie iemesli, kādēļ alkoholiķis turpina dzert. Tas tikai padziļina problēmu.

Ir grūti definēt ‘kādēļ’ alkoholisms paņem savā varā. Cēlonis iziet no mūsu prātiem. Mēs esam labāk sagatavoti lietām un problēmām, kurām zinām, ‘kādēļ’ tās notiek. Nenosakāma ir tā robeža, kurā kāds varētu atzīt sevi par alkoholiķi, var tikai konstatēt faktu. Šī lieta priekš alkoholiķa ir nebūtiska. Aizmirsti ‘kādēļ’. Reāli alkoholiķis ir alkoholiķis. Pieņemot neizskaidrojamo alkoholiķis dodas taisnā ceļā uz ticību Dievam, nezināmā ‘augstais spēks’ par kuru anonīmie alkoholiķi runā “12 soļos”. Neizskaidrojamais noslēpums liek kādam no viņiem griezties pie Dieva; neizskaidrojamajam ir jātiek pieņemtam. Šis noteikti bija iemesls, kādēļ ateists un psihiatrs Karls Junga atzina par nepieņemamu baudīt alkoholu. Tas stāv aiz medicīnas un aiz psiholoģijas. Pieredze cīņā ar grēku māca, ka patiesībā cilvēks nenosaka savus ceļus (Jeremijas 10:23) Tas izskaidro, kādēļ pat neticīgie alkoholiķi bieži paaugstina savu garīgo stāvokli kamēr cīnās ar savu problēmu. Mums vajadzīgs izmantot Dieva patiesību, kamēr vīrieši un sievietes savās cīņās ceļas un krīt, un likt to lietā.

Kā pēcvārds- būtu jāatceras, ka alkoholisms nepazīst robežas. Tas aizgrābj kā prezidentu, tā zemnieku Krievijā [un arī visas sabiedrības šķiras starp]. Pastāv stereotips, ka vairāk vīriešu nekā sieviešu ir atkarīgi, taču tas pakāpeniski kļūst arvien mazāk patiesi pat Krievijā. Amerikas Savienotajās Valstīs aptuveni 50% alkoholiķu ir sievietes. Tas ir novērots tādēļ, ka alkoholiķe-sieviete skaitās lielāks kauna traips, tādēļ viņām ir grūtāk tikt līdz ‘atteikšanās’ fāzei. Viņu ģimenēm būtu jābūt iejūtīgām pret šo faktu.

Dziļākas izpratnes nodaļa - Ticība, ka Dievs redz un zin visas lietas

Nav apslēpta grēka

Ījabs to zināja, viņš teica, ka viņam būtu neiespējami iekārot sievieti. Viņš patiesi ticēja ka Dievs ir viszinošs. “Kādēļ tad man būtu jālūkojas pēc jaunavas? [Kā draugi bija iedomājuši, ka viņš būtu lūkojies] Vai tad Dievs neredz visus manus ceļus, vai tad viņš nav izskaitījis visus manus soļus?” (Ījaba 31:4) Līdzīgi viņš tika atgādinājis Israēla ļaudīm: “Vai gan kāds pats spēj noslēpties tā, ka es viņu neredzētu? Teica tas Kungs. Vai gan es neesmu radījis

debesis un zemi?” (Jeremijas 23:24) Konteksts aicina cilvēkus izbeigt viņu grēkus. Mums jāpieliek pūles, lai ieietu Debesu valstībā, *jo* Dievs zina ikkatru mūsu domu un darbu, lai beigu beigās tos visus tiesātu. (Ebrejiem 4: 11-13) Kalna sprediķa jēga patiesībā ir gudrības, ko Dievs redz un zin, pārņemšana realitātē. Mūsu domas ir vienādas ar mūsu darbiem; tomēr mēs bieži domājam, ka esam pietiekoši gudri lai tās neizrādītu darbībā, kas kaut mazākā mērā beidzas ar neveiksmi. Un tomēr Dievs redz mūsu domas un to patiesos iemeslus. To izprotot, tas palīdzēs izvairīties no lielākajām briesmām ticīgā dzīvē: kad ārēji esam ticīgi, taču iekšēji ne. Brālis Freds Barlings ir teicis: “ Ko Dievs mīl, tas ir cilvēks, kurš ir īsts cauri un cauri; kurā iekšējais un ārējais ir pilnīgi vienoti; kurā dominē īsta pārlicība, “tādu viņam būs jāredz mani”” Pievērsīsim uzmanību kā Kungs Jēzus sāk katru savu vēstuli garīdzniekiem, sākot ar: “Es zinu...” Viņš bija vizinošs pār saviem ļaudīm, nepieprasot atbilstošu izturēšanos. Viņa kritika pār šiem garīdzniekiem nozīmē, ka viņi *nebija* rēķinājušies ar faktu, ka Jēzus viņus redzēja, viņus un viņu ceļus. Anna atspoguļoja Dieva gudrību; uz šī pamata viņa aicināja Ēliju nebūt lepnam un nelietot pret viņu smagus vārdus, tieši tādēļ ka: “nerunā vairāk pārkāpjot lepnuma robežu, nepieļauj cietsirdībai nākt no tavas mutes: *jo* tas Kungs ir gudrības Dievs un Viņš izsver darbus šeit un tagad, *jo* Viņš redz visas lietas. (1 Samuēla 2:3)

Ēbreju vēstulē atspoguļota droša pārlicība par Dieva ceļu dabu. Vispārējs ebreju ‘redzēt’, it īpaši kad lietots par ‘Dieva acīm’ nozīmē arī ‘paredzēt’. Abrahāms mierināja Īzaku, ka Dievs pats sev izredzēs Dieva Jēru. (Pirmā Mozus 22:8) Vieta “Jahve- jire” nozīmē- Dievs izrauga, vai arī – Dievs paredz. Līdzīgi notiek, kad Sauls like saviem vīriem atrast kādu, kurš prot koklēt. (1. Samuēla 16:17) Kad Hagars teica “Tas Kungs ir mani redzējis” viņa pateicās Tam Kungam, ka Viņš viņu izvēlējis. Ko tas nozīmē praktiski- ka Dievs redz visas lietas un var nodrošināt mūs visos apstākļos, *jo* Viņš redz un zin visas lietas.

Atvērtība ar Dievu

Tas Kungs redz un zin visus veidus, kā mēs varētu vislabāk uzsākt savas dzīves pirms ejam pie viņa lūgšanā un veicam meditāciju. Jeremija atklāja savu jēgu Dievā, viņš zināja, ka Dievs pārbaudī sirdis un īkstis (Jeremijas 11:20) Šis varētu būt iemesls, kādēļ tāds vīrs kā Jeremija bija mazliet ‘rupjš’ ar Dievu, lai ko viņi justu, viņi visu sirdi izlika Dievam. Viņi tāpat zināja, ka Dievs redz viņu domas... Nav jēgas izteikt jaukus vārdus lūgšanā, kamēr smagās jūtas paliek sirdī. Psalmos cilvēki runāja rupjāk ar Dievu, nekā mēs to darām. Viņi izlēja savas jūtas, savas dusmas un neapmierinātību ar saviem ienaidniekiem, viņu nespēju saprast, kā Dievs darbojas... Tā viņi atstāja to ‘gaisā karājoties’ Šķiet, ka viņiem nebija distances sarunās ar Dievu, it kā Viņš būtu kāds draugs vai paziņa. Dāvids lūdz atriebt tam Kungam savu taisnību (Psalmi 35:23) viņš protestē ka viņš būtu pareizs un cik tālu viņš ir no tā kunga, lai viņu tiesātu. Arī pravieši reizēm nonāk diskusijās par pravietojumiem, ko viņi ir izteikuši. Emocijas, ko Dāvids ir izjutis, kā šķiet ir: “nolādēt tos ļaudis!”, bet viņš šīs jūtas izlēja Dievam un lūdza *viņam* tos nolādēt. Kad mēs jūtam netaisnību no saviem ienaidniekiem, līdzīgi kā Dāvids, mēs varam:

1. Lūgt atriebību, taču šādi mums nevajadzētu reaģēt pēc Bībeles. Nepieļaut ciešanu un dusmu jūtas, lai gan tās mēdz uzpeldēt kaut kā. Tādā gadījumā mēs pievienojamies tiem miljoniem cilvēku, kuri cieš šajā pasaulē, un kuri to izgāž uz citiem.
2. Vai arī mēs varam rīkoties līdzīgi kā Dāvids to darīja- paņemt savas jūtas, pavisam tādas kādas tās ir, nenoguldināt asumus, un tad izliet tās Tam Kungam lūgšanā un ļaut viņam

izlemt savu sāpi. Līdzīgi notiek modernajā psihiatrijā- mēs nevaram likvidēt savas jūtas, tādēļ mums tās jāizliek atbilstošā veidā.

Pēdējo iespēju es saprotu kā veidu, kā notika nolādēšana Psalmos. Šie cilvēku jūtu uzplūdumi tika Dieva lūgšanu uzklauti. 137. Psalmu rakstot, viņš sēdēja neapmierināts Babilonas upmalā, ar savu arfu karājoties vītola zarā, ņirgājoties (Psalmi 137:3) par Babilonas iekarotājiem, kuri bija veduši viņu gūstā... Viņš jutās *tik* nikns uz viņiem. It īpaši kad tie mēģināja viņu piespiest dziedāt vienu no tempļa dziesmām. Un kā jau ass vīrs dara, viņa prāts nesās no vienām ciešanām pie citām. Viņš atcerējās kā Babilona tika sagrābta, Ēdomiešu brāļi netika palīdzējuši Ēbrejiem (Obadijas 11,12) Viņi sapuišoja Babilonas kareivjus nojaukt templi, sakot 'Iznīciniet to, iznīciniet, kaut līdz pašiem pamatiem' Un ar dusmām un asumiem šis jūda lūdz asarās, kā viņš atceras Ziona templi "ak, Babilonas māsa..." Viņam vajadzētu būt laimīgam par atlīdzību, ko viņš saņems par savu kalpošanu. Laimīgam viņam vajadzētu būt, tādēļ, ka tie tika izmesti pret klinti. Dievs redzēja viņa sāpošo sirdi viņa lūgšanā un savā ziņā tie visi tika piepildīti. Šie vārdi ir rakstīti Jāņa atklāsmes grāmatā 18:8,21 un ar tiem tika pateikts, kas galu galā notiks ar Babilonu. Tās bērni tiks mesti pret Jēzus Kristus klinti, pret akmeni (Daniēla 2:44) viņa atgriešanās laikā. Viņš sašķaidīs gabalos Babilonas pavēlniekus, kuri bija pret Viņu nostājušies.

Šie psalmi met izaicinājumu mums, kā mūsu agrākie brāļi izlēja savas dvēseles, savas dusmas, savas šaubas un bailes, savu prieku un pārpilnību arī... Dievam, kurš dzird lūgšanu, Dievam, kurš jūt rūpes pār mums, kurš jūt mūsu sajūtas, kurš redz un zin visas lietas, kuras rosās cilvēka sirdī, pat stiprāk nekā Kungs Jēzus. Lai ko mēs nelūgtu, šīs īpašības paliks vienmēr, lai kur mēs nebūtu ieslīguši, vai dubļu jūrā, vai viduvējībā, tajās pašās standarta frāzēs vai tēmās... Pat ja būtu ļaunāk, pat ja Dievs tikai redz un dzird visas lietas, mūsu sirdis mūsu lūgšanās, kaut vai formālā lūgšanā un ņem vērā pārējās jūtas? Ļaujot tādejādi mums izteikt visu kas mūsos... Mēs atrastu vienreizīgu terapiju cīņā pret dusmām un sāpēm.

Mūsu vārdi

Pāvils divas reizes apliecina saviem klausītājiem, ka viņš runā patiesību, jo viņš runā Dieva tēla klātbūtnē (2.Korintiešiem 2:17; 12:19). Patiesībā Dievs ir visur caur Svēto Garu, ka viņš eksistē, mums būtu jāiet viņa ceļos arī mazākajās lietās pilnīgā ticībā. Tiesas Dienā nosodītais Israēls zinās, ka Dievs ir dzirdējis ikkatru viņu vārdu; taču ja mēs pieņemam šo faktu, tad mums būtu jāiegrožo savi vārdi. Un pēc mūsu vārdiem mēs tiksim attaisnoti (Ezras 35:12). Viszinošā Dieva atspulgs veic brīnumu, ar Viņa jūtīgumu pret cilvēka uzvedību. Viņš pamana pat sievietes ķermeņa valodu (Jesajas 3;16) un nosodīja viņus to ceļu dēļ, kurus viņi gāja. Tik tuvu Viņš vēro cilvēka uzvedību. Anna savā lūgšanā teic: "Tas Kungs ir gudrības Dievs, viņš sver darbus" t.i. tie netiek tiesāti nekavējoties, taču tie noteikti tiks tiesāti. (1. Samuēla 2:3).

Tā kā Dievs redz un zin visas lietas, mums jāapzinas, ka Viņš redz un saprot arī neizrunātās zīmes mūsu vārdiem. Ījaba nožēlas pilnie vārdi (Ījaba 40:5) tika Dieva pamanīti, tā kā viņš sevī skaļi Dievu nosodīja, jo, iespējams, tie tika izteikti kā maska Ījaba iekšējām jūtām, ka Dievs esot bijis netaisns pret viņu (Ījaba 40:8) Bet kad Ījabs efektīvi izmanto tos pašus vārdus Ījaba 42:6, Dievs tos pieņem. Dieva spējai redzēt būtību tēlōšana netiek cauri. Viņš pilnībā izdibina pamatu zem vārdiem, kurus lietojam.

Piesardzība ar Dievu

Iespējams, ar nodomu divdomība lietota ebreju tekstā Jesajas 44:21: "Ak, Israēl, tu netiksi manis aizmirsts" būtu jātulko: "viņi mani neaizmirst". Dievs mūs nekad neaizmirst, tam jāiedvesmo mūs nekad neaizmirst Viņu ikdienas dzīvē. Rīkoties pārliecībā, ka Dievs neredz mūs oīlnīgi visos mūsu ceļos nozīmētu neatzīt viņa eksistenci. Babilonā rīkojās pamatojoties uz "Neviens mani nav redzējis... Šeit esmu es, neviena cita šeit nav" (Jesajas 47:10) Viņi piešķīra Dieva vārdus sev kā savējos, viņi tēloja Dievu savās domās it kā viņu ceļi nebūtu redzami augstākiem spēkiem. Mums visiem ir briesmīga nosliece darīt to pašu.

1.3 Daži medicīniskie aspekti.

Alkoholisms ir netikumīga, lejupejoša spirāle, gluži kā nodošanās jebkuram grēkam, tas, protams, ved uz psiholoģisku pašsārdīšanos. Organisma vielmaiņā nonākušais alkohols, un ilga alkohola lietošana lielos daudzumos, noved pie lietotāja cirozes- tas ir nobijies un attīsta audzējus. Alkoholika vājā veselība turpina veicināt depresiju un bezcerību, tādējādi arī lielāku alkohola patēriņu. Alkoholam nokļūstot asinsritē, tas nekavējoties iet uz smadzenēm, tas ietekmē smadzeņu garozu- vietu, kas veic atmiņas, sirdsapziņas un vērtēšanas funkcijas. Taisnā ceļā mēs redzam morālo konfliktu, kas pastāv alkoholismā un dzeršanā. Alkohols ir depresants, ir jāzin, ka tas rada vēl citas problēmas, kuras rada alkohola lietošana lielos daudzumos. Tā kā tas ir depresants, alkoholiķim būs problēmas seksuālajā dzīvē- impotence un grūtības sasniegt orgasmu. Alkohola lietotājam ir arī hormonālas izmaiņas. Testosterons vairs nav apturēts kā tam vajadzētu būt, tas spēj radīt 50% hormonu kritumu vīriešu organismā. Sievietēm tā ir kā nespēja adekvāti pārvērst estrogēnu estradiolā, kas iejaucas vagīnas gļotokā un menstruālajos procesos. Apvienotās garastāvokļa maiņas reizēm noved alkoholiķus pie psiholoģiskas vai verbālas aizskaršanas veidos, kādus tie nekad nelietotu skaidrā prātā. Alkohols šķīst gan ūdenī, gan taukos, tādējādi pārņemot nervu šūnas ļoti vienkārši. Šie bēdīgie alkohola lietošanas rezultāti ir ģimeņu un attiecību sabojāšanās neatgūstami. Protams, arī nauda bieži vien mēdz iztecēt. Alkoholiķis izdod lielas naudas summas dzeršanas vajadzībai, riskējot ar savu darbu. Šīs bailes bieži dominē ģimenē, kurā alkoholiķis ir vīrietis. Alkoholiķis pamato savu dzeršanu, vainojot ģimeni un draugus, sākot izvairīties no tiem. "Tādēļ, ka alkohols satur tukšas kalorijas, lietotājs jūtas silti un palaiž garām piemērotu pārtiku. Nepietiekams uzturs novājina."⁽⁴⁾, un netikumīgs veselības novājināšanas cikls turpinās. Regulāras un barojošas maltītes ir viens no veidiem, kā palīdzēt viņam vai viņai.

Mēs pieņemam, ka alkoholisms ir drīzāk prāta slimība, ka alkoholiķis dzer saprāta normas novirzes dēļ, tādējādi ārstēšanu var panākt ar atmaigstot gara/prāta lietām. Alkoholiķi nevar sev uzticēties, saviem nodomiem, jūtām vai lēmumiem. Viņi sevi pārliecina ka iedzērs tikai reizi, nepastāvīgi tā "beidzot" dzeršanu. Vēlme pēc alkohola un vajadzība izdzīvot kā aktīvam alkoholiķim pārvērs viņus par uz sevi pašcentrētiem cilvēkiem, visas pārmaiņas ir manipulācijas, lai varētu turpināt dzeršanu. Šī slimība, ir tā, kas parliecina viņus turpināt, lai ko tas nemaksātu. Dīvaini, ka mūsu kultūra slavina sevi; melu apskautais bizness tiek skaitīts kā gudrība, pārtikas, apģērba, materiālā pārpilnība tiek uzskatītas kā veiksmes pazīmes. Pietiekošs daudzums ar naudu un darbs blakus alkoholam tiek izjusti kā daļa mūsdienu kapitālista sapņa. Paļauties uz augstāku spēku, apzināties, ka tā priekšā esam nespējīgi... Tā tiek uzņemta kā vājuma pazīme. Bet meli, pašapsēstība, pārspīlēta izturēšanās, tās visas ir alkoholismam līdzījošas sastāvdaļas. Lai izlauztos no alkoholisma, ir jāizdara kaut kas pretrunā ar šo kultūru. Kunga Jēzus mācība tādējādi ir radikāla, šādas dzīves uztveres graužoša lieta.

Izjautājot viņus par viņu izturēšanās cēloņiem, atbilde skan "Es vienkārši nezinu, kas notika" Kad ģimene šausa ar jautājumiem "Vai Tu stulbs esi? ...vai Tev nerūp? ...kādēļ Tu vienkārši nevari pateikt 'nē!' ...? Viņi redz patiesību, taču prāts iemānas atnest šīs domas. Viņiem paaugstinās lielāka mazspēja pret apkārt esošajiem, tajā skaitā bērniem. Domas paklausa sirdsapziņai uzņemot un lietojot alkoholu. Darbs cieš, var tikt zaudēts darbs un ģimene. Šis cikls padziļinās. Persona ir ne mazāk iznīcināta kā ķermenis, taču pašcieņa ir tik attīstīta, ka tam vairs nav nozīmes. Kad galu galā beidzas galējā nolieguma fāze un īstenība top aptverta, Bībele liek uzsvāru vērtībai, ka cilvēks drīkst iet virsū alkoholiķim ar visu sparū.

Alkoholiķa asins testu izdarot, nav manāmas slimības pazīmes t.i. atkarības līmeņa faktors. Taču kā ar jebkuru atkarību izraisīšu lietu, jo vairāk alkohols ir pieredzēts, jo lielāka ir ķermeņa iecietība pret šīm vielām un vairāk ir vajadzīgs, lai sasniegtu iepriekšējo efektu- mieru, atslābumu, labu jušanos un tml. Tādēļ nav labuma no pašapmāna, sakot "Es varu izdzert daudz alus nekādi neietekmējoties". Cilvēkam, kurš līdzīgi runā ir problēma, viņš ir ātrā ceļā uz traģēdiju, bēdīgu pašiznīcināšanos. Tā kā alkohols tiek turpināts uzņemt, dziļas alkas pēc tā attīstās, kurām būtu jātop apmierinātām. Tā ir dzīva līdzība mūsu atbildībai ar regulāru grēku. Ķermenis paliek atkarīgs no atkārtotas alkohola uguns. Dzeršanas pārtraukšana ir tikai draudzīga starp draugiem; alkoholiķis turpina dzert viens. Līdz stāvoklim, kad persona nonāk pilnīgi atkarīga un ir biežāk reibuma stāvoklī, nekā skaidrā. Kad atkarīgais nolemj beigt, pat heroīna lietotājs, nāk grūti izvilkšanas simptomi, taču parasti tie nav dzīvībai bīstami. Ar alkoholu ir savādāk. Stipri pieredzējušam alkoholiķim, kurš pēkšņi pārtrauc, ir nepieciešama atbilstoša samazināšana ar profesionāļu atbalstu. No 8% līdz 24% šāda līmeņa alkoholiķu, kuri izbeidz pēkšņi, nomirst tādēļ, ka to dara tik ļoti pēkšņi. Viņi sevi nogalina, lai varētu dzīvot. Es to pieminu tādēļ, lai neizmantotu kāds nostāju "Beidz dzert tūlīt pat, šobrīd, tagad!!!" –It īpaši, ja viņi atrodas lauku apvidū, tālu no medicīniskās palīdzības. Fiziski likt izbeigt šādam cilvēkam, nogriežot pieeju alkoholam, rīcība būtu līdzvērtīga slepkavībai. Ja Jūs tiešām vēlaties ko pasākt, lai pārtrauktu alkoholiķa dzeršanu, Jums jānodrošina viņam profesionāla programma, alkohola patēriņa samazināšana. Tas varētu līdzēt visiem, kuri dzer 'draudzīgi' –laist viņus mazināšanas sardzē. Jūs iedomājaties vīrieti- reiz laimīgi apprecējušos vai veiksmīgu biznesmeni- trīsot tādā mērā, ka tikko spēj noiet tveroties pie sienas vai margas, kliezot no nezināmām bailēm, kā tie mēdz darīt; sievieti, raudot no dzīviem murgiem, pārliecībā, ka kāds lien pa viņas ādu... tas var būt pietiekoši, lai liktu Tev zvērēt nekad nedzert vairs, noteikti nepiedāvāt alkoholu kādam, kuru Tu nepazīsti, vai savā paziņu lokā. Ir ļoti maz kas var tikt izdarīts, lai apturētu šādu traumu. Tam ir jāiziet cauri. Bet tas tiek slavināts alkohola dēļ. Tas nav tik vienkārši kā iegālvot alkoholiķim izbeigt dzeršanu vienreiz pār visām reizēm "tūdaļ pat" Ja Tavs pieredzējušais alkoholiķis izbeidz dzeršanu pilnībā un uzreiz, rezultāts tiks sevi manīt, tas būs postošs un dramatisks, Tu būsi izbiedēts (-a) un vēlēšies, kaut tuvumā būtu kāda medicīniskā palīdzība. Tu vienkārši nezināsi ko iesākt. Esi reālistisks(-a) no tā, ko gaidi no alkoholiķa. Un skaties pēc profesionālas palīdzības no apkārtnes.

Ģenētika

Ir novērots, ka alkoholisms sliecas iet uz ģimenēm. Ir arī ievērots, ka bīstami un nepareizi alkohola lietošana var tikt attaisnota uzskatu, ka tas jau ir dziļi iesakņojies; ka viņi ir bezpalīdzīgi upuri. Gluži dabiski, ka alkoholiķa psiholoģija [un šī ir būtiska prāta slimība] meklē attaisnojumu. Tādēļ alkoholiķis sliecas aizšauties līdz pat ģenētiskam argumentam. Krievu alkoholiķi man saka, ka tur ir kaut kas jāpasāk, jo šī lieta ir krievu asinīs. Alkoholiķa ģimene, protams, uzsver, ka viņi nav alkoholiķi; un Dievs stipri nenosodīs viņu nenovēršamo izturēšanos. Nav tādas lietas, kā nenovēršams grēcinieks. Mēs neesam vienkārši mehānismi,

gēnu kontrolēti. Mēs katrs esam unikāls Dieva radīts cilvēks, Viņam paredzēti kalpošanai, Viņa specifiskajai slavai mūsos. Atejistu pasaulē nav jēgas, baušļu vai mērķa. Ja alkoholisms būtu kādā mērā ģenētisks, daži cilvēki nebūtu spējīgi iedzert it nemaz, un nekad nekļūtu par alkoholiķiem. Šai pasaulei ir neliels priekšstats par saistību ar lielo Dieva plānu, kurā mums katram ir dzīvīga un brīnišķīga vieta paredzēta. Kristū mēs esam atdzimuši. (2.Korintiešiem 5:17) Alkoholiķim nepieciešama jauna dzīve, 'augstāks spēks', kā anonīmie alkoholiķi to neskaidri izsaka; šī vienīgā iespēja mums ir Jēzū Kristū. Tādēļ Pāvils ir teicis "Tas neesmu es, kurš ilgāk dzīvo, bet gan Kristus, kurš dzīvo manī un dzīve, ko dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kurš mani ir mīlējis un atdevis man sevi"(Galantiešiem 2:20,21).

Vienā ziņā mēs esam atsavināti no Ādama un kristīti Kristū. Mēs esam pārvietoti no 'šīs pasaules' un ienesti 'Dieva mīestības karalistē'. Kristū mēs arī esam ierobežojusi savu grēkpilno dabu, neierobežojot roku darbu, bet savu dabu Kristū. Ticīgā 'miesa' ir Kristus atdalīta, procesā, kas sākas ar kristīšanu. "...apglabāts ar Viņu un cēlies ar Viņu caur savu ticību Dieva spēkā, kas cēla Viņu no mirušiem, un kad Tu biji miris savos grēkos un grēku dabas ierobežotībā, Dievs Tevi atdzīvināja Kristū" (Kolosiešiem 2:12). Dzīvot alkoholiķa dzīvi nozīmē cīnīties pret to, no kā Kungs Jēzus grasījās mūs pasargāt. Miesā mēs nevaram labpatikt Dievam. Tas tādejādi tika 'pārrauts' Jēzus upura dēļ un mēs sevi solidarizējam ar sasniegumiem caur kristīšanu. Bet šie Pāvila vārdi diez vai ir izteikti, drīzāk atkārtoti, progresējošā grēkpilnā uzvedība ir nenovēršama un nevar tikt ārstēta. Salīdzinājumam, grēks ir rīcība ticīgam alkoholiķim. Mums sevi būtu jāpieskaita 'mirušiem grēkam' ja esam kristīti (Romiešiem 6:11); un stabila dzeršana to neaizsniedz. Turpinot grēku, viņš sadrupina savu brālību, bet ne savu būtisko radniecību ar Tēvu un Dēlu. Kas vienreiz brālis Kristum, tas brālis vienmēr- kā minimums, tik tālu mums ļauts tiesāt. Šo lietu dēļ es sirsniģi iesaku neticīga alkoholiķa ģimenei sludināt viņam vai viņai- jā, izbrīvēt vietu un laiku izskaidrot šo mācību. Patiesībai, realitātei reālajā Kristū, tiešai cerībai uz Debesu valstību, tiepīgā Israēla cerībai... Šajās vien lietās ir galīgs 'augstākais spēks' lai pilnībā pārveidotu dzīvi. Tādēļ es neesmu pret kristīšanu atzītam alkoholiķim. Patiesi, ja viņi ir nonākuši līdz stadijai, kurā atzīst savu problēmu, un izmisīgi meklē Dieva labvēlību, palīdzību viņu lietā, man tā šķiet būtiska daļa viņu ārstēšanas procesā. Tik daudzi alkoholiķi atzīst, ka ir domājuši par Dievu savās grūtībās. Gandrīz visi viņi saka, ka tic, un vēlas runāt ar Viņu. Tomēr arī atzīst, ka domā, ka Dievam trūkst spēka. Viņš, kas Viņš ir, Viņam jā māca un jāpārmāca viņi. Viņš nav kā ideja, kultūras vērtība, kam trūkst spēka. Viņš ir reāls. Viņš ir šeit. Viņš ir ieinteresēts savu bērnu dzīvēs un likteņos.

Dziļākas izpratnes nodaļa - Ticība, ka cilvēciskas būtnes ir Dieva radītas

Tādēļ, ka esam radīti pēc Dieva līdzības, mums jānodod sevi pilnībā Viņa mērķim (Mateja 22:19-21). Lai kāds būtu Dieva tēls; t.i. mūsu ķermenis- tam ir jātop atdotam Viņam. "Tas ir Viņš, kas mūs radījis, un tādēļ mēs esam Viņa." (Psalmi 100: 3) Mums jābūt Viņa reāli, jo Viņš ir mūsu radītājs.Nav tā, ka mēs ticam tikai radīšanai drīzāk, kā evolūcijai; ticībai par radīšanu ir jāizdibina dzīve no radītāja. Dievs ir radījis mūs pēc savas līdzības, tādēļ mums nevajadzētu nolādēt cilvēku (Jēkaba vēstule 3:9). Iemesla, ka nesam Viņa līdzību, dēļ mums jāizturas pret visiem cilvēkiem it kā Dievs būtu starp viņiem. Mēs neizturamies pret kādu, kā varam to darīt pret dzīvnieku, kas nav radīts pēc Dieva līdzības. Tā kā esam viņa izskatā radīti, mēs tādēļ nedrīkstētu nogalināt cilvēku. (Pirmā Mozus 9:6). Jēkabs pēc būtības saka to pašu, mācot par līdzību ar Dieva izskatu, mēs nedrīkstētu kādu nolādēt. Nolādēt cilvēku nozīmē viņu nogalināt. Tas ir galvenais Jēkaba atsauksmē uz Pirmo Mozus grāmatu. Diezgan

vienkārši, personas cieņa citos ieaudzina atbalstošu pārlicību, ka viņi arī ir radīti pēc Dieva līdzības.

Pavērojot mūsu uzvedību.

Psalmi 94: 8,9 māca muļķiem būt gudriem un pavērot savu uzvedību, jo “Viņš radīja debesis, vai tad Viņš nedzirdēs? Viņš, kas radīja aci, vai tad Viņš neredzēs?”. Faktā, Dievs ir patiesi mūsu personīgais veidotājs un radītājs, atspoguļojums, ved uz saprašanu, ka Viņš tādejādi redz un zin visas lietas. Šie pravieši spēcīgi saista mūs ar pārlicību, ka runājot savus vārdus, mēs esam tuvā sava radītāja klātbūtnē. Un atcerēsimies, ka tas tika atzīts Dieva radītāja un dabas apjoma dēļ, kas lika Ījabam nožēlot grēkus; tas nav kas tāds, ko varam pasīvi apdomāt. Tādēļ, ka “Viņa rokas mani ir radījušas un veidojušas: tādēļ dod man saprašanu, lai es varētu iemācīties saprast Viņa baušļus. (Psalmi 119: 73). Dāvids izprata, ka tādēļ, ka viņš radīts pēc Dieva fiziskā izskata līdzības, viņam bija cieņa un vēlme būt arī garīgi pārveidotam pēc Viņa garīgās līdzības; un viņš lūdza spēku paklausībai Dieva plānam.

Pūles

Tiek bieži aizmirsts, ka darbs ir radīšanas rezultāts, ne pazudināšana. Ir Dieva saprašanā, ko nozīmē attiecības ar Viņu un pašnodrošināšanos Viņam, kā Viņš to ir paredzējis. Tādēļ ļoti nepareizs ir gara slinkums, ko iedvēš alkohla kultūra, radot biežu vēlmi iegūt pēc iespējas vairāk laika priekš ‘atpūtas’ kopā ar pudeli; lai kādas pūles, lai ko būtu paredzējis Dievs radot.

Personas nozīme

Tikai tie, kas tic Dieva radīšanas faktam un kuriem ir iespēja uz mūžīgo glābšanu, var patiesi saprast personas vērtību. Tikai tie var aptvert cilvēka būtnes vērtību, ka mēs neesam dzīvnieki, bet ka ir brīnums cilvēka dzīvei, kas iedvesmo mūs glābt cilvēkus caur evaņģēlija sludināšanu. Džons Stots ir spēcīgi teicis: “Kad cilvēka esamība zaudē vērtību, viss sabiedrībā zaudē vērtību. Sievietes un bērni tiek nicināti; slimajiem tiek atteikts viņu sagādāto neertību dēļ, vecākie kļūst par nastu, etniskās minoritātes tiek diskriminētas, kapitālisms izrāda savu riebīgāko seju, strādājošos eksplotē raktuvēs un rūpnīcās, noziedziniekki kļūst brutāli cietumos, opozīcijas viedokļi tiek noslāpēti, viena sabiedrības daļa nostājas radikāli labajā pusē, otra- radikāli kreisajā, neticīgie tiek atstāti nāvei viņu pazušanā, nav brīvības, cieņas, bezrūpīga prieka, cilvēka dzīve šķiet neesam dzīvošanas vērtība, jo tā tik tikko ir cilvēciska. Bet kad cilvēka esamība kļūst novērtēta viņu iekšējo vērtību dēļ, viss mainās: sievietes un bērni tiek cienīti, slimie tiek aprūpēti un vecajiem ir atļauts dzīvot un mirt ar godu, citādi domājošie tiek uzklausi, ieslodzītie tiek pāraudzināti, minoritātes aizsargātas, strādājošajiem tiek maksātas godīgas algas ar pieklājīgiem darba nosacījumiem, ar mērenu līdzdalību uzņēmumā un evaņģēlijs tiek pieņemts pilnīgi uz zemes. Kādēļ? Jo cilvēkam ir nozīme, jo katrs vīrietis, katra sieviete un bērns, viņiem visiem ir būtiska nozīme kā cilvēka personībai, radītiem pēc Dieva tā Kunga līdzības”.

1.4 Vaina

Katrs alkoholiķis dzīvo dzīvi ar neveiksmīgiem mēģinājumiem beigt. Alkoholiķi bieži ieiet un iziet no savas izturēšanās rāmjiem, desmit reizes vai biežāk, bet bieži pēc katras dzeršanas reizes nožēlojot izdarīto un apsolot sev, ka tas neatkārtosies. Tas izveido dziļu vainas apziņu un personas saārdīšanos. Vairumam no viņiem sirdsapziņa liek apzināties, ka viņu izturēšanās ir nepareiza. Attiecinot uz alkoholiķiem- kristadelfiešiem, šī lieta ir īpaši akūta. Konflikts starp viņu rīcību un pārliecību kļūst nepanesams, un dzeršana šķiet vieglākā izeja. Pārskats atklāj, ka “48% kristīto kopienas lieto alkoholiskus dzērienus. Ir interesanti ievērot, ka 18% no viņiem iegrimst alkoholismā. Iemesls droši vien ir vaina... jo viņi cieš vairāk vainas, kad lieto alkoholu.”⁽⁶⁾

Vainas apziņa liek alkoholiķim justies netīram un riebīgam. Nav nozīmes, cik ļoti alkoholiķesieviete mālē sevi ar kosmētiku, viņa zin, savas izmociņas sejas izskatu. Vaina ir daļa no netikumīgās, lejupejošās spirāles. Alkohola lietotājs zin, ka viņš vai viņa apgāna Dieva radīto izskata līdzību ar sevi, nav svarīgi, vai viņi izsaka to vārdiem vai ne. Kaut kādā līmenī tie to apzinas, un par visu vairāk, ja viņi ir Kristadelfieši.

1.5 Grēka un kārdinājuma daba.

Mēs varam apspēlēt atšķirīgu Kristadelfiešu izpratni par sātānu. Nav pūķa vai personas, sauktas par sātānu, kas būtu atbildīga par mūsu kārdināšanu, nav Engēļa, kurš nokritis no 99-tā stāva, gaidot, kad varēs mesties tev virsū vājuma brīžos. Mūsos pašos ir kārdināšanas pirmavots, mūsu psihē, mūsu pašu sarunā ar sevi, mūsu pašu ‘sirdī’, kā Bībele to sauc. Šo nepareizo priekšlikumu avots ir būtiskais ‘sātans’ vai ienaidnieks. Nav personas no ārienes, kas spēj ielīst mūsos un samaitāt, tas ir alkohols vai heroīns. Grēks attīstas no iekšienes, “uz āru no cilvēka sirds” (Marka ev. 7:15; 21-23). Cilvēka prāts ir kā arēna būtiskajai garīgajai cīņai.

Grēks pēc savas dabas pārņem varu pār cilvēka dzīvi. Jo vairāk tas tiek piedzīvots, jo lielāka kļūst tā vara. Arī Tu, lasītāj, to noteikti zini unesi pieredzējis. Tu nevari nodot grēku pirmoreiz. Tu esi dziļi šokēts, un pēc tam ļoti uzbāzīgi nožēlojošs uz to Kungu. Nākošreiz atkārtojot grēku, šoka un nožēlas sajūtas ir daudz vājākas. Ja Tu to atkārti vēlreiz un vēl, vēl... tas kļūst par ieradumu, un sirdsapziņa kļūst lielākoties mazjūtīga. Ar alkohola un narkotiku lietošanu, šis fakts parādās fiziski. Atkarīgajam ir nepieciešams arvien vairāk un vairāk alkohola. Šī ir progresējoša slimība, gluži kā grēks pats ir progresīvs. Alkoholiķa vielmaiņas izmaiņas nāk iecietība pret vielu, un prasība pēc lielāka apmierinājuma miesā. Es redzu līdzību homoseksuālajā dzīvē. Nevienam nepiedzimst par geju. Praktizējot šo grēku regulāri, homoseksuāli psiholoģiskas un iespējams arī fiziskas pārmaiņas, kas viņus pievelk savam dzimumam ar ‘dabisku’ vēlmi. Bet tas viss ir no grēka. Arī viņiem nepieciešama palīdzība, konfrontācija ar Dieva vārdu, iznesot viņus ārpus viņu atteikšanās un ar mīļu atbalstu pārmaiņām.

Alkoholisms: Grēka iemiesojums?

Labi zināma slīdēšana alkoholismā, ko katra sabiedrība ir pieredzējusi no saviem locekļiem, iespējams, ir grēka iemiesojums. Vīns ir simbols dažādām lietām, bet pēdējā Bībeles grāmatā tas parādās kā skaidrs ļaunums. (Jāņa atklāsmes gr. 14: 8, 10; 16:19; 17:2; 18:3) Alkoholiķim “tas kož kā čūska un ir indīgs kā odze” (Salamana pamācības 23:29- 32). Čūska ir grēka iemiesojums; tas ir kā alkoholisms, Sālamans saka. Čūskas viltīgums atklājas kā alkoholiķis manipulē, lai sasniegtu dzeršanas punktus. Vīns un dzeršana ir izmantoti Dieva tiesu attēlojot.

(Jeremijas 13:9-14; 48:26). Iespējams tādēļ, ka dzeršana pati ir kā sods- persona fiziski un garīgi kļūst par alkoholiķi, jo tāds ir Dieva apliecinājums viņu grēkā. Līdzīgi ja persona apzināti atsakas pieņemt Bībeles taisnību, Dievs sūta viņiem lielu maldināšanu, ka viņi nevar atrast īsto ceļu. (2. Tesalonīkiem 2:10).

Nepareiza svēto rakstu citēšana

Milzums Dieva kārdinājumu dod mums ieskatu, kā 'sātans' darbojas cilvēka prātā. Mēs pat varam citēt svētos rakstus sev pašiem, lai attaisnotu grēku. Diskusijā ar alkoholiķiem- kristadelfiešiem, ja viņi ir atklāti, ir iespējams atzīt sliktu izturēšanos pret Bībeles tekstiem, sagrozot tos sev izdevīgā secībā, lai attaisnotu dzeršanu. Ja diskusija, kurā esi iesaistīts, kļūst par diskusiju, kā Bībele runā par vīnu pozitīvā nozīmē, sekojošas lietas varētu būt noderīgas:

- Bībeles laikos, alkoholiskajiem dzērieniem bija cits sastāvs, nekā tas ir šodien. Destilācijas sistēmas bija diezgan ierobežotas; porainās tvertnes ļāva piekļūt gaisam rūgstošajam vīnam, un aizgriežņi reti bija gaisa necaurlaidīgi. Alkohols var tikt destilēts kādā 'anaerobā' stāvoklī, t.i. kur gaisam nav ne mazākās pieejas ar šķidrumu. Ir novērots, ka nekas nevar sarūgt pēc 10% alkohola, neievietojot to etiķī. Vairākumam alkoholisko dzērienu ir vismaz 2% alkohola stipruma⁽⁷⁾. Vīni bieži tiek gatavoti izvārot 'vīnu'- kas iztvaicē alkoholu- un pievienojot ūdeni, pārvēršot tās par kāda veida sirdsazālēm. Tādejādi tie bija jauki dzērieni un tikai ļoti liela patēriņa gadījumā varētu būt kaitējoši. Vīni arīdzan nebija dabūnami lielos daudzumos- kad vīns apvidū bija beidzies, bija diezgan lielas problēmas dabūt vēl. Vīna darīšana bija nelielu lauku māju industrija. Tolaik, vīni bija salīdzinoši vāji ar mūsdienu, kuru alkohola līmenis sasniedz 20%, nemaz nerunājot par dzērieniem kā vodka, ar 40% saturu, vai pat vairāk.

- Vīna efekta apraksturojums ir izmantots kā ilustrācija/vārdisks raksturojums, taču tas neattaisno dzeršanu.

- Psalmi 104:14, 15 runā par svētību par "vīnu, kurš liek iepriecināt cilvēka sirdi". Šī frāze nerunā par ražas efektu pār cilvēku ķermeņiem, bet drīzāk par emociju ražu, to vācot.

2.1 Ievads

Tādā pašā veidā kā alkoholiķis neizprot sevi, alkoholisma noslēpums liek viņiem izkrist caur savu alkoholismu kā apmulsums. Viņi nesaprot, kas ar viņiem notiek, kādēļ tas notiek, kādai būtu jābūt viņu atbildībai. Viņi iekšēji cīnās ar jautājumu vai viņi personīgi ir vainīgi pie notiekošā. Viņi bieži ir noraizējušies tikai uz dažiem viņi var paļauties. Pašsaprātne ir nepieciešama, ir sevi jāredz kā daļu no lielās bildes... drīzāk kā sievietei, kura dzīvo apartamentu numura 42, kvartālā sauktā 98 Nevskijas prospekts... kurai ir nopietns alkoholiķis- vīrs, un nav naudas rēķinu apmaksai šomēnes, un nav drēbju mazajiem, un kura drīz var zaudēt darbu, kura tiek regulāri sista un un un un un... Kurai ir jāpaskatās uz sevi no malas.

2.2 Atteikšanās

Sāksim ar stāstu. Bija māte ar dēlu, viņi dzīvoja vienā istabā ar lielu ziloni. Zinlonis bija tik liels, ka aizņēma lielāko daļu istabas vietas, un viņi pārvietojās pa istabu starp zilona kājām ar grūtībām. Atskatot telefonazvanam, zilonis sprauslāja tik skaļi, ka viņi raizējās par to un īsti

nevarēja dzirdēt, ko saka balss klausulē. Visa viņu nauda aizgāja barojot šo ziloni. Viņi baidījās, ka zilonis kādu dienu varētu izaugt tik liels, ka sāktu bojāt griestus un kaimiņi nāktu lejā sūdzēties. Bija grūti uzņemt viesus pie sevis. Dažubrīd zilonis gulēja un lietas kādu brīdi bija kārtībā. Gadiem ejot, māte teica savam dēlam: “Neuzdrīksties nevienam stāstīt, ka pie mums ir zilonis, labi?” Un viņš pilnībā piekrita. Viņš nevienam nestāstīja. Kad viņu draugi atnāca, kamēr zilonis gulēja, viņš nosedza ziloni ar palagiem, mēģinot to noslēpt, un izturējās tā, it kā tā tur nemaz nebūtu. Viņš un viņa māte kļuva baiļu pārņemti, ka kāds varētu uzzināt par ziloni un padomāt, ka viņi ir traki. Viņi cieši aizvēra aizkarus naktī, necēla klausuli, kad zilonis sprauslāja. Uztraucoties par ziloni, raizējoties, ko tas varētu sastrādāt nākošreiz, viņu dzīves kļuva pilnas raizī. Katrā viņu lēmumā dominēja bailes par ziloni un cik smagi būtu, ja kāds par to uzzinātu. Taču visi zināja, ka zilonis bija tur! Taču tas prasīja gadus, kamēr māte un viņas dēls to saprata. Tas prasīja tiešām ilgu laiku, lai viņi saprasu šo nepārprotamo fakti- ikviens zināja par ziloni istabā! Šobrīd tas drīzāk varētu atainot, kāda ir dzīve ar alkoholiķi. Nevienš nedrīkst uzzināt. Tam ir jābūt apslēptam. Sadzīve ar alkoholiķi, padara aklus ģimenes locekļus nepārprotami reālajiem faktiem, un izkropļo viņu attiecības ar apkārtējiem. Kopdzīve ar alkoholiķi kļūst par dominējošu cilvēkiem, kuri dzīvo kopā ar viņu. Mierīga situācija nevar pastāvēt. Miers tiek grauts un viss tiek sarežģīts. Ir jāapzinās problēma, un jāpieliek patiesas pūles, lai ar to cīnītos. Atzīstot, ka zilonis ir šeit, liels, masīvs un reāls, aiz tava paša spēkiem ar to sadzīvot ar citiem, ir problēmas risinājuma sākums.

2.3 Palīdzam vai nespējam palīdzēt?

Alkoholiķiem nepieciešama palīdzība. Taču ar palīdzību es domāju ko tādu, ko pati persona nevar izdarīt savā labā. Tie daudzie, kas dzīvo kopā ar alkoholiķi, kļūst apsēsti ar viņu un cenšas tikt galā ar dzīvi, jo alkoholiķis turpina žūpošanu. Diemžēl viņi paši ātri vien savu ‘palīdzību’ var pārvērst gluži pretējā virzienā, veicinot alkoholiķa dzeršanu. Sekojoši jautājumi varētu palīdzēt noteikt īsto stāvokli starp palīdzību un nespēju palīdzēt alkoholiķim tavā dzīvē:

1. Vai tu esi kādeiz atklājis(-usi), ka alkoholiķis nejūtas labi, ‘jūtoties slims’, to stāsta savam darbadevējam, melojot par saviem simptomiem?
2. Vai tu esi uzņēmies(-usies) daļu atbildības par alkoholiķa dzeršanu un izturēšanos pret citiem?
3. Vai tu esi izvairījies (-usies) runāt par viņa/viņas beigšanu dzert, baidoties no viņa/viņas reakcijas?
4. Vai tu esi galvojis(-usi) par viņu cietumā, vai maksājis (-usi) drošības naudu, par viņa/viņas soļiem uz brīvam kājām?
5. Vai tu apmaksā rēķinus, kurus viņam/viņai būtu jāapmaksā?
6. Vai tu aizdod viņam/viņai naudu?
7. Vai tu esi mēģinājis(-usi) sadzert kopā ar viņu, cerībā uzlabot jūsu attiecības?
8. Vai tu esi devis(-usi) viņam/ viņai ‘vēl vienu iespēju’ un tad vēlvienu un vēlvienu? Šajā gadījumā tava ticamība viņam /viņai kļūst progresīvi vājāka.

9. Vai tu esi draudējis(-usi) nošķirties no viņa/viņas kaut kādā jomā un neesi to izdarījis(-usi)?
10. Vai tu esi pabeidzis(-gusi) kādu darbu vai projektu, ko alkoholiķis nav spējis pabeigt?

Beigās, visas šīs lietas sekmē alkoholiķa dzeršanu drīzāk, nekā palīdz viņam/viņai pārstāt. Tādēļ ir izkalkulēts, ka 90% alkoholiķu ir nodarbināti vai ir darba spējīgi.⁽⁸⁾ Viņu klints pamatu sitieni, ko dod dzīves grūtības, tiek polsterēti ar ģimenes un draugu labvēlību, tos viņi klupina savā bezcerībā, maz- ticamajā eksistencē.

Mīlestība sargā; to mēs zinām no 1.Korintiešiem 13., pateisa mīlestība nekad nepazemos atklāti. No otras puses, hronisku alkoholismu nav jēgas slēpt. Līdzīgi kā par ziloni, ko pieminēju iepriekš, noslēpumam labpatīk tapt atklātam. Tu pats sevi notver nepatiesības tīmeklī, līdz pakāpei, kurā tu iespaidojies visā, alkoholisma dēļ. Mēs uzsveram, ka vadošā iezīme šai slimībai ir sevis maldināšana; daļa slimības, kas ir izšķiroša, tu domā, ka tev tās nav. Meli, kas iet gan publiski, gan savī, galu galā kļūst par daļu tavas psihes. Dzīvot 'nepatiesībā' Kristū, mēs nevaram aust turpinošu melu un maldināšanas tīmekli. Ir jākonfrontē alkoholiķis ar šo vienkāršo faktu. Dievs novērsās no Israēla grēka nošķirties no tiem- Viņš ļāva satrcināt viņu klints pamatus, lai gan tas viņus sāpināja. Mīkstinot kritienu, nav iespējams to sasniegt. Alkoholiķim beigu beigās ir jāredz sevi pašu, kopā ar savu radītāju. Viens ieteikums ir atstāt mīļu zīmīti, paskaidrojot kādēļ tu aizej, pavadīt nakti ārpus mājas, kad alkoholiķis atsāk dzeršanu. Mums visiem būtu jāapzinas, ka tiem, kas dzīvo kopā ar alkoholiķi, tāpat ir nepieciešams atbalsts, gluži kā apsēstībā ieslēgtajam alkoholiķim.

Dievs rīkojas ar saviem nepakļāvīgajiem ļaudīm kā konsekvents, tomēr ir raksturīgas negaidītas plāna izmaiņas, ko Viņa patiesā laipnība un žēlastība prasa. Tie, kas dzīvo ar alkoholiķi, bieži izrādās nekonsekventi rīcībā, ar plaši svārstīgu izturēšanos. Vienubrīd viņi kliež uz alkoholiķi, draudot ar visu, no nāves līdz šķiršanās prāvai; citubrīd līdzjūtīgi glābj no pēdējās dzeršanas sekām, atvainojas citiem, un tml. Viņi labprāt uzklausi vēl kādu apņemšanos, lai gan tik daudz solījumu jau lauzti. Šis nav veids, kā Dievs attiecas pret atkārtotu grēku. Viņš rīkojas, beigu beigās- izšķiroši. Es to uzveru, ka runāju par smagu alkoholismu, ne gadījuma rakstura iedzeršanu. Beigās, mīlestībā, Dievs aiziet no rūdīta grēcinieka. Šo liet mēs aplūkosim sīkāk.

2.4 Nošķiršanās

Ir jāliek alkoholiķim atteikties, pēc tam palīdzot ceļā uz uzvaru, iejaukšanās ir nepieciešama. Tāpat kā Dievs iejaiucas mūsu bezcerīgajās dzīvēs, vedot mūs pie sevis. Krustu var pielīdzināt Dievam, kurš strauji atver debesis un nāk lejup uz zemi. Šāda radikāla rīcība alkoholiķa dzīvē nozīmētu pilnīgu nošķiršanos no iepriekšējā. Dievs nesūtīja savu Dēlu dusmās vai aizkaitinājuma dēļ, sērotu mūsu dēļ, vai būtu mūsu piesātināts. Viņš to darija ar aprēķinu, augstākā mērā pašuzpurējoties. Tas ir šablons, pēc kura Kristadelfiešu ģimenei ir jāatdalās no sava alkoholu lietojošā locekļa.

Alkoholisms ir grēks, sapratīsim to tieši. Visā pasaulē šo vienkāršo patiesību cenšas saprast pēdējos 100 gadus. Alkoholisms progresē sākot no grēka līdz psiholoģiskai problēmai kā slimība, un dažiem arī kā pilnīgs garīgās veselības diskomforts. Tas var būt visas šīs lietas, taču tas ir grēks, nav svarīgi cik garīgas vai fiziskas nekārtības tas ir radījis. Uztverot šo lietu, Kristadelfiešu alkoholiķis var saskatīt perspektīvu, ko neticīgais nespēj dalīt. Taču kā Dievs

attiecas pret ierastu grēku? Viņam ir milzums pieredzes, kas piedzīvota arī kopā ar Israēlu tā darbos. Un traģiski, ka Viņam ir vēl vairāk pieredzes piedzīvojot mūs. Kad Israēls akli pārdeva sevi grēkam, viņi bija līdzīgi kā alkoholiķi- dzēra un stindzināja savu atbildību pret to Kungu. Kā Dievs reaģēja? Viņš neteica- “Nu, Israēl, šis ir beigas ar mūsu saistību, Es ar tevi vairs neko negribu darīt, ej prom un nekad nenāc pie manis atkal!” Vai Dievs nošķīrās no saviem ļaudīm? Nekādā gadījumā (Romiešiem 11: 1,2). Viņš jutās, it kā iznīcinātu daudzus no viņiem, bet nekad to neizdara. (Otrā Mozus 33,34) Saskaņā ar Jozejas grāmatu, Viņš jutās kā pavinātājs mīlnieks, cilvēks, kurš apprecējis sievieti, kurai patīk būt par prostitūtu. Viņš skuma par saviem ļaudīm. Viņš viņus mīlēja, tik dziļi. Viņš sūtīja savus kalpus pie viņiem, un tad savu Dēlu, lai atsauktu viņus atpakaļ pie Sevis. (Mateja ev. 21: 33- 38), zinot, ka viņi Viņu nonāvēs. Manifestējoties Tēvam, Jēzus nāca pār Jeruzālemi, dedzīgi vēlot viņiem atgriezties pie Tēva: “Ak, Jeruzāleme, Jeruzāleme...” (Mateja ev. 22:37) Līdzībā ar izšķērdīgo dēlu, kam pirmā prasība pret Tēvu, dedzīgi gaidot Israēla atgriešanos pie Viņa, pēc izklīdināšanas neebreju pasaulē.

Arī cita Bībeles liecība runā, kā Dievs radīja distanci sev no Israēla. Viņš to nedarīja visvairāk tādēļ, ka viņi būtu apgānījuši Viņu, vēl mazāk tādēļ, ka Viņš būtu aizkaitināts vai mulsināts. Viņi turpināja mulsināt Dievu, negodā nesot Viņa vārdu starp neebrejiem. Viņa mīlestība stāv pāri šīm lietām. Viņš pacietā šo kaunu mīlestības vārdā uz viņiem, un Viņš nekad nebeigs. Tad kādēļ Viņš šādi nošķīrās no Israēla? Tikai viņu pašu labuma dēļ. Skatīt Bībeles liecību:

- Dievs atstāja Israēlu, la tas attīrītos; tā bija daļa uguns, kurai jāuzliesmo pār viņu sārņiem (Ēcehiēla 22:20-22). Tas bija tīrs nolūks un mērķis Viņa rīcībai.
- Dievs viņus tā atstāja, ka viņu grēka kailums nevarēja palikt apslēpts viņiem pašiem- Viņš viņus vairs neizstāvēja neebreju pasaules acīs. (Ēcehiēla 23:29)
- Jesaja izmanto Israēla atstāšanas faktu, kā pamatu aicinājumam atgriezties pie tā Kunga (Jesajas 2:5,6). Viņš viņus atstāja tikai tā, lai viņi varētu pēc tam atgriezties ar pilnu sirdi. Taču Viņš, protams, ļoti gribēja, lai tie atgriežas.
- Dievs teic Israēlam, ka tādēļ, ka Viņš viņus atstāj, viņiem pašiem būs Viņš jāuzmeklē (Āmosa 5:2,4)
- Dievs atstāja savus ļaudis līdz brīdim, *kad viņi saprata*- viņu problēmas ir tādēļ, ka tas Kungs nav ar viņiem. (Piektā Mozus 31: 17)
- 2. Liaku 12: 5,6 mēs lasām, kā Dievs atstāja Israēlu, nododot viņus Šišaka rokā, taču tādēļ viņi stindzināja savas sirdis, un Viņš atgriezās pie viņiem.
- Dievs atstāja Hiskiju, lai Hiskija pats atklāj, kas bija viņa sirdī- jo Dievs to jau zināja, noteikti, bez kādas pārbaudes. (2.Laiku 32:31)
- Nechemijas 9:28,31 izmanto to pašus ebreju vārdus par atstāšanu divās nozīmēs- “Tu atstāji viņus viņu ienaidnieku rokās... taču savā lielajā žēlastībā Tu viņus nepameti” Dievs atstāja Israēlu, taču dzirdēja viņus viņu asarās un atgriezās pie viņiem atpakaļ; galu galā Viņš viņus nebija pametis savā neizmērojamajā laipnībā un žēlastībā. Ciāna jūtas

Dieva pamesta, taču saprot, ka tas nekad nebija noticis (Jesajas 49:14). Tas bija licies kā īss brīdis, kad Dievs būtu viņu pametis. (Jesajas 54:6,7)

Iespējams, šis viss ir kā paraugs mums. Ir ļoti grūti pamest alkoholiķi ar tikpat šķīstu mērķi kā Dievs to darija. Tu taču esi izmantots... taču šādi tiek bīstami pārbaudīta Dieva laipnība. Mēs nevaram pilnībā pamest ģimenes locekli pazudušu alkoholismā. Taču mēs varam nošķirt viņu kaut kādā pakāpē. Bija plāns un mērķis Viņa distancei, tās nebija dusmas, aizkaitinājums vai nogurums no cilvēka vājībām. Ja Dievs būtu turpinājis aktīvas attiecības ar Israēlu, ejot caur nebeidzamu grēka ciklu, tiesāšana, neliela nožēla, apsolījumi rīkoties labāk, piedošana, grēks, tiesāšana... tad īsti strīdi netiktu skaitīti. Viņa distance no viņiem atstāj viņus pietiekoši, lai liktu iet īstā nožēlā, ko Viņš gaida. Taču ir briesmīgi un traģiski grūti Dievam šādi rīkoties.

Hozejai ir daži apraksti, par Dieva sirds ciešanām nošķiroties, es esmu atradis precīzus tekstus: "Bet kā lai Es rīkojos ar tevi, kā Es tevi lai atstāju, Ēfraim, kā lai Es nododu tevi citu rokās, Israēl? –Vai lai Es vienkārši nepārvēršu tevi par Admu un nesagrauju drupās kā Ceboimu, kad aas šīs pilsētas tika izpostītas? Bet mana sirds noskaņota citādi, Es esmu par daudz dedzīgs savā žēlastībā, lai Es rīkotos pēc savas dusmu versmes un lai Es izšķirtos Ēfraimu iznīcināt galīgi. Jo Es esmu Dievs un ne cilvēks, Es esmu svētais tavā vidū, bet Es nenākšu pie tevis savu dusmu bargumā"(Hozejas 11:8,9)Šeit Dievs cīnās ar Sevi. Viņš bija apsolījis izpildīt Savu niknumu pār viņiem, iznīcināt viņus ar Sodomas tiesu, jo tie bija izturējušies vēl sliktāk. Tomēr Viņš pats Sev to aizliedz darīt. Jo Viņš tos mīlēja. Vai atkal: "Es atteicos no sava nama, es pametu savu mantas tiesu un nodevu savu sirdsmīļo viņa ienaidnieku rokās." (Jeremijas 12:7; 2.Ķēniņu 21:14; Psalmi 78:60). Jāievēro, ka Dievs jau iepriekš apsola nekad neatstāt savus ļaudis (1.Samuēla 12:22; Psalmi 94:14). Lai arī Viņš tika vests uz to Israēla darbu dēļ. Tamdēļ neiekriti agrāka apsoliņuma slazdos, kas izteikti agrāka alkoholisma stadijā, tādejādi atbalstot un uzturoties kopā ar grēku. Protams, nošķiršanās ir kā pēdējā izeja.

Tevis ir jāatkāpjas no alkoholiķa, iespējams, pat fiziski viņu atstājot. Taču tās būs sirdssāpes, nav svarīgi, cik nikns tu jūties uz personu. Dievs zina tavas sāpes un Viņš būs tuvu tev. Jo Viņš arīdzan iet cauri tam visam kopā ar saviem bērniem. Šāda nošķiršanās ir tikpat nepieciešama, kā alkoholiķa nožēla. Citādi tu kļūsi atkarīgs, cita personības vājumā ietīts, ne neatkarīgs Dieva bērns, kas aug kā palmas koks, kas aug Dieva vārdu strautu ūdeņos. (Psalmi 1:3). Kā rāda šādas šķiršanās, tās ir grūtas un variē no viena gadījuma rakstura uz otru. Fiziska nošķiršanās nav automātiska vai nepieciešama atbilde, kamēr, protams, alkoholiķis tevi neaizskar. Tiecies pēc mīlestības izrādīšanas, ne simpātiju, ko viņš bieži nepareizi iztulko. Nekādā gadījumā nenošķiries niknuma motīvu dēļ, bet drīzāk aiz mīlestības. Paskaidro, ko tu dari, kādēļ. Paskaidro, ka vairs nepiesegsi alkoholiķi atvainojoties citiem. Tu vairs nepalīdzēsi dzert, dodot naudu, pērkot alkoholu, negrozīsi lietas, pieslēpjot viņa vai viņas dzeršanu. Paskaidro, ka pildi savu kalpošanu Dievam citādi, nekā pilnīgi iesaistoties alkoholiķa dzīvē. Taču nomierini, ka nošķiršanās nenozīmē pamešanu. Tu viņu mīli. Dievs mīl mūs un mūsu grēki nekad neaizšķērsos ceļu pie Viņa Kristū, drīzāk tie stiprina sadraudzību ar Viņu. Izskaidro alkoholiķim, ka patiesi centies rīkoties pēc Bībeles motīviem, līdzīgi kā Dievs ar Israēlu. Pārliecinī, ka tava nošķiršanās nav paziņojums par viņu tiesāšanu no tavas puses. Uzsver, ka arī tu esi vienkāršs grēcinieks citās jomās, uzmanies, ka neliec viņam padomāt, ka uzskati sevi par pareizāku, nekā alkoholiķis, vai labākā pozīcijā pret Dievu, nekā viņš, jo tavi grēki nav tik atklāti. Atgādini par pantu Bībelē, kas saka "Dažu cilvēku grēki ir visiem zināmi un iet viņiem pa priekšu, bet citiem grēki vēl arī seko" [un tas attiecas uz alkoholiķi], ka citiem ir grēki, kas vel tikai paredzami(1. Timotejam 5:24). Un pie šīs otrās kategorijas, tu vari teikt no sirds, esi pieskaitāms arī tu, un tu esi noraizējies par to.

Iesim ar Dievu

Beigās ir jārikojas pēc principa “Iesim ar Dievu”. Taču tas, protams, nenozīmē vienkārši aiziet no problēmas. Mēs nevaram kādu galīgi izmainīt neko nekontrolējot, lai arī daudziem piemīt nedaudz no “Kristus kompleksa”, tēlojot Dievu, domājot, ka vienīgi mūsu rokās ir viss, lai kaut ko mainītu. Un mēs sliecamies slikti justies, kad nevaram to sasniegt. “patiesa mīlestība nemeklē savu labumu” (1.Korintiešiem 13:5); mūsu mīlestībai pret alkoholiķi jābūt tīrai un daļai no mūsu pašu mīlestības pret sevi. Pašpaļāvība Jēzū nav bijusi iespaidošanās no tā, cik maz esam atbildīgi par Viņa darbiem. Viņam bija dienas kārtība, taču Viņš to nekad nav uztiepis. Mūsu robežai jābūt stingri noteiktai, ka netiekam ietekmēti no atkarīgās personas, pārņemti ar viņu tā, ka tas kaitē mūsu attiecībām ar Dievu. Lielais padomdevēju apjoms rāda, cik vienkārši pat profesionāļiem ir iekrist šajā lietā. Galu galā mēs varam tikai apzināties sevi un savu atbildību par esošo. Iedomāsimies un mēģināsim panākt ikdienišķu mājas dzīvi. Tas nāk par labu ne tikai iesaistītajiem bērniem, bet arī kaut kādā mērā liek kļūt par situācijas kontrolētāju stāvoklim, kurš citādi ir haotiska ģimenes situācija. Tad būs regulāras maltītes, regulāra Bībeles lasīšana un centieni izprast. Atpūta un naktsmiegs regulārs. Šīs lietas netiks traucētas tik tālu, cik fiziski esi spējīgs tās uzturēt. Izlasiet un pārlasiet 37. Psalmu, pasvītrojot, cik reizes ir minēts “neraizēties” jebkuros apstākļos- mūsu personīgo attiecību ar Dievu un cerību uz mūžīgo dzīvi dēļ. Raizes ir viena no skaidrām un raksturīgām pazīmēm ģimenēs, kuru vidū ir alkoholiķis.

Kaut reize, kad alkoholiķis ir iznests līdz atteikšanās fāzei, tā paver reālas iespējas. Ir pieejami pieredzējuši konsultanti, gan Kristadelfiešu, gan laicīgie, un anonīmo alkoholiķu zari ir izplēsti pār pasauli. Mans ieteikums noteikti ir mēģināt dabūt kvalificētu Kristieti, uz Bībeles pamatiem balstītu konsultantu, kuram jāiejaucas tiklīdz, kā alkoholiķis to vēlas. ‘Slimība’ patiesi ir ārstējama, ar Dieva palīdzību! Tikai 15% Amerikas alkoholiķu ārstējas pēc pašu brīvas gribas. Vairākumu sastāda tie, par kuriem kāds rūpējas.

2.5 Pacietība un piedošana

Nepastāv ātra izārstēšana no alkoholisma. Ātri gaidošo rūpju cerības tiek pieviltas. Savā ziņā tas ir kā izaicinājums ticībai uz Dievu, kas parādās cilvēkam sakot ‘nekad nesteigties’, kā brālis Džons Tomass mīloši tika teicis. “Esi kluss tā kunga priekšā un gaidi uz Viņu” (Psalmi 37:7), Dāvids teica. Šī ir iespēja sasniegumam, lai arī kādā situācijā mēs nebūtu. Alkoholiķim vajadzīga vieta, kur atgriezties pēc atkārtošanās bez kaitīga kauna, citādi varētu sākt dzeršanu atkal. Šī ‘vieta’ var būt virtuves galds, plāpājot ar savu meitu vai sievu; taču šajā ‘vietā’ nedrīkst būt slēpta neizdošanās vai kur patiesā nozīme viņa darbībai tiek slēpta. Kauna un vainas atvienošana tikai apstiprinās alkoholisma faktu situācijā. Ir svarīgi, lai šī ‘vieta’ būtu arī vieta, kurā var būt atklāts un uzticēties. Tik tiešām nedrīkst lauzt šo uzticēšanos un izplāpāt to citiem, it īpaši neapmierinātības brīžos. Šīs virtuves ‘konferences’ vai kas, vai kur tās nebūtu, tām jābūt reālām vietām, kurās alkoholiķis var atrast drosmi atkal uz sevi paskatīties bez kauna, un pieņemt kādu lēmumu. Viņiem nepieciešama akurāta ‘aizmugure’, kas dod skaidru bildi par īstenību, no kuras izvairījušies, un kuru radījuši. Viņiem vajadzīga tās aizvietošana: pastāv liela pretruna starp viņu vārdiem, principiem un darbiem.

Lūgšana

Lūgšanai piemīt spēks. Tā tiešām maina lietas. Dievs grib, lai lietas tiktu darītas trešajā vietā aiz lūgšanām un palīdzības citiem. Tā kad Viņš redzēja draugu ticību, Viņš piedeva un

izārstēja paralizēto (Marka ev. 2:5). Pēc katras diskusijas ar alkoholiķi, novadi rezumējošu lūgšanu. Samuēls teicis, ka pārstat lūgt par grēkojošo Israēlu nozīmētu grēkot pret Dievu. (1.Samuēla 12:23). Vajadzība pati par sevi ir lūgt. Nav vajadzības pēc vaimanājošas lūgšanas no Maskavas torņa; traģiska alkoholiķa vajadzība ir lūgšana. “kopalkaholiķi”- alkoholiķa ģimene, kā to mēdz saukt,- saskatīs vilinājumu atļaujot lūgšanu, kas kļūst par rutīnu, nolaižoties jūtu ejā, bez reālas ticības, ka Dievs dzirdēs. Šī iemesla dēļ īsta lūgšana Svētajos Rakstos attēlota kā cīņa, cīkstoties starp sevi un Tēvu, kurš vēlas ko vērst uz labu. Kad mēs lūdzam ‘lai nāk Tava valstība’, mēs lūdzam, lai Dieva griba piepildās mūsos un Viņā mūsu dzīvēs. Mēs lūdzam, lai Viņš kļūst par galējo autoritāti mūsu dzīvēs, vadot ejā uz Valstību, kas noteikti nāk. Ikdienas lūgšanā mēs ļaujamies, lai mūsu griba kļūst par Dieva gribu.

Galīgs alkoholisma izmisums, atkarības ceļa mistērija, problēmas grūtības līmenis to atrisināt sānis no ‘Augstākā spēka’ ir spēcīga motivācija lūgšanai. Jūs esat līdzīgā pozīcijā kā Jeremija, kurš dzīvoja blakus atkritējam Jūdām, grēka sausuma nolādēta, viņu grēku dēļ:”Vai tad ir pagānu dievu starpā tāds, kas liek lietum līt? Jeb vai debesis var dot lietu pašas par sevi? Vai ne Tu, Kungs, mūsu Dievs, esi tas? Mēs ceram uz Tevi, jo Tu esi to visu darījis.” (Jeremijas 14:22). Un lūgšana ir cerīga. Bezcerība ir skaidra lielākā sajūta starp alkoholiķiem. Ja mūsu pašu robeža ir konkrēti novilkta, mēs sevi varam neviltoti iepriecināt ar tiešu cerību uz mūžību, kas mūs gaida. Taču ja mums ir ticība, ir pamats cerībai pat mūsu alkoholiskajam draugam. Iedomājieties Tēvu, kurš kāri gaida savu dēlu atgriežamies; viņš nebija dzirdējis, ka viņš varētu atgriezties. Viņš ikdienas gaidīja un cerēja (Lūkas ev. 15:20). Pilnās cerības, ko Dievs iedvesmo- ja mēs tam ļaujam notikt. “Tas Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu piesauc patiesībā. Viņš izpilda, ko dievbijīgie vēlas, dzird viņu brēkšanu un palīdz viņiem.” (Psalmi 145: 18,19).

Jums vajadzētu zināt, ka anonīmajiem alkoholiķiem ir arī tikšanās ar viņu ģimenēm. Un ir arī atbalsta grupas operējot starp Kristadelfiešiem arī, kuras es noteikti iesaku.

3.1 Ievads

Dzīve ar alkoholismu audzina bezcerības garu. Pastāv apgalvojums, ka Dievs nav spējīgs. Bet šeit ticība uz Dievu tiek pārbaudīta. Mūsos var pastāvēt reālistiska cerība uz labākiem laikiem. Lūgšana maina lietas. Jēzus personas piemērs un iedvesma maina lietas. Un Dievs brīnumaini maina lietas. Viņš dara brīnumus radikāli mainot cilvēku dzīves.⁽⁹⁾ Mēs ticam, ka Viņš darījis brīnumus agrāk, mums prasīts ticēt, ka Bībele ir Dieva vārds. Mums jāuztver kontakts starp to, ko Viņš darījis pagātnē, un starp to, ko Viņš spēj darīt šodien. Tādēļ Psalmi bieži runā par Dieva darbiem, arīdžam lūdz, lai labas lietas notiek Psalmistu dzīvē. Bībeles vēsture nav bēgšana. Tā nav mirusi vēsture ar interesi tikai fonā. Šie notikumi ir bijuši dzīvi, spēka un likumsakarības pilni- jo Dievs ir mūsu Dievs. Viņa roka nav par īsu, kas nevarētu glābt vai paredzēt. (Ceturtnā Mozus 11:23).

Ir vispārēji pieņemts, ka anonīmo alkoholiķu 12 soļi [skat. 1. Pielikumu] un klātbūtne viņu tikšanās ir attīstīti veiksmīga metode cīņā pret alkoholismu. Bet kauns mums, kas negrib atzīt šo nenoliedzamo faktu. Jo šī nav Kristīga organizācija, bet tās filosofija daļēji sakrīt ar Kristietību plašākā nozīmē. Patiesa Kristietība, prasmīga un garīgi precīza, ir nulle kā vairāk spēcīgāka par ‘12 soļiem’ priekš A.A. No tuvuma un tālienes mēs tikko kā lūguši veiksmi iztīrījām šo problēmu. Bet tikai nesen esam sākuši apzināties to kā organizācija, lai katrs pats darītu jebko šajā sakarā. Ar neapšaubāmu patiesumu, kurā esam svētīti, mēs nulle kā esam griezošais asmens šai paaudzei; un bruņošanās ar Bībeles patiesību par alkoholismu ir tikai viena no daudzām vietām, kurā varam spēt to pierādīt. Alkoholisma reālais iznākums griež

rinkī patiesību un grēka, kārdinājuma un Bībeles 'ļaunā' īsto apziņu, Dievu un Viņa spēku glābt. Šajās vietās, Kristadelfiešu organizācija ir svētīta ar varenu un patiesu atklāsmi, kādu evaņģēliji māca. Tomēr šī patiesība nedrīkst palikt tikai teorētiska teoloģiska patiesība. Mums tā jāņem un jānes ielās, lai parādītu tās spēku praktiski; ne tikai mainot savas dzīves, bet arī transformācijas kvalitāti, kas nav redzēta cita veida tercijās. Redzat, alkoholisma ārstēšana ir nāksana pie patiesības. Kristadelfiešu ticības dēsts ir 'patiesāks' vai vairāk Bībeliski akurāts kā jebkas cits, kam esmu izgājis cauri. Vēl šo doktorīnas pastāv nolūkā izdibināt dzīves ceļu; patiesa doktorīna ved uz patiesu dzīvi. Un patiesa dzīve ir tā, kas ir izeja no alkoholisma. Tas ceļ mūsu potenciālu kā organizācijai tik rosinoši, it īpaši kontekstā ar cīņu pret alkoholismu.

3.2 Saskatīšana un pārlicība

Pārlicība par grēku

Alkoholīķim jāsaprot, ka tas, ko viņš dara ir nepareizi- ne tikai kaitējot sev, bet arī nepareizi Dieva priekšā. Alkoholīķiem galvenokārt trūkst pašcieņas un tik nabadzīga iztēle, tikai argumentējot sevi ar 'tu sāpini sevi', kas nekādā ziņā nav virzīšanās uz priekšu. Viņiem vajadzīga Dieva tiesa tā vienkāršā fakta dēļ, ka viņi kaitina Dievu, savu radītāju, kas viņus atbalstījis no mirkļa uz mirkli. Kas tad ir nepareizs alkoholismā? Diezgan aprobežots ir arguments: 'Vienkārši Bībele saka, ka tā nav pareizi'. Jā, Bībele to noraida. Taču Dieva principiem ir pamatots iemesls un tā nebūt nav untumainība; un alkoholīķim ir neiespējami paklausīt kādam argumentam, kas skan: 'dari to, dari šito, jo tā like augstākais spēks'.

- Alkoholisms ir bāzēts uz pastāvīgas melu psihozes. Gan sev, gan apkārtējiem. Tie nav reizēm esoši meli. Tā ir situācija, kurā nepatiesība dedzina cilvēka dzīvi. Patiesības Dievs mums prasa būt patiesiem uz Viņu un dzīvot patiesi, lai kļūtu par Viņa bērniem.
- Mums ir jādzīvo dzīve garā, ne miesā. Miesā mēs nevaram patikt Dievam. Tādēļ mums nav jānodrošina miesa tā, lai tā iepriecinātu sevi (Romiešiem 13:14). Alkoholam visapkārt, lauku zemnieks apzināti sāk to brūvēt- t.i. tieši tas, ko Dievs saka mums nedarīt. Tas ir paredzēts un ražots miesai, lai pildītu tās iekāri. Attīstīts alkoholisms ir uzmanīgi plānota izturēšanās- alkoholīķis viltīgi izplāno manipulēt ar visu, lai dabūtu pieeju alkoholam un turpinātu to lietot.
- Taču pat jēgā: 'visas lietas ir likumīgas' tās nav Dieva atļautas, ja nes mūs zem savas kontroles (1. Korintiešiem 6:12; 10:23). Alkoholisms veido skaidru piemēru par situāciju, kurā lieta pakļauj cilvēku. Dievs grib, lai Viņam kalpojam brīvībā un no brīva prāta; brīvības dēļ Kristus mūs atbrīvoja caur krustu (Galantiešiem 5:1) Tāpēc mēs nedrīkstētu likvidēt krusta darbu atsakoties no brīvības un pakļauties grēka verdzībai.
- Alkoholisms ir nedabīgi pastāvoša atteikšanās no mīlestības. Vienaldzīga attieksme pret sevi un citiem ir nesavienojama ar pamata mācību, ko sniedz Jēzus. Ja mums nekas nav no Viņa gara/ dzīvesveida un domāšanas, tad mēs neesam nekas no Viņa. Tas, protams, nenozīmē, ka neviens alkoholīķis 'nav no Viņa'. Alkohols nenovēršami posta ģimenes; un ja cilvēks nemēģina rūpēties par savu ģimeni, viņš ir "sliktāks par bezdievi" (1. Timotejam 5:8).

- Mums jābūt atklātiem pret Dievu. Alkoholisms neļauj sevi apzināties, apzināt savus paraugus, savu ķermeni, savas sāpes, savas attiecības... kad esam saskaņā ar Dieva vārdu kontaktā ar Viņu, Viņa laipnībā.

Atbildība

Bībele māca, un tas ir arī pirmais princips starp mums, ka gudrība ir saistīta ar atbildību. Šeit es neesmu ne mazākā mērā ieinteresēts kā tas ietekmē jautājumu par to, kurš atdzims, kurš tiks tiesāts. Vienkārši, ja mēs zinām, tad mums ir atbildība rīkoties attiecīgi šīm zināšanām. Alkoholīkiem vajadzīga palīdzība uzņemties lielāku atbildību savai uzvedībai; atbildības trūkums viņos tiek aizstāts ar pašsakāvi un sevis žēlošanu. Viena stratēģija ar Kristadelfiešu alkoholiķi, pat ar neticīgo, kam ir kādas zināšanas par evaņģēliju, ir atgādināt viņiem pamata Dieva gudrību. Ka viņi ir Viņa bērni, veidoti pēc Viņa izskata un līdzības, atspoguļojot Viņa žēlastību, mūsu lielo nozīmi Viņam; tā Viņa Dēls bija pēc to dabas, bet netika grēkojis, un atdeva savu dzīvi gluži kā viens no viņiem, prasot atbildību no mums Viņam. Šeit es ticu, ka evaņģēlija sludināšana roku rokā ar konsultāciju un rūpēm par alkoholiķi. Jo vairāk viņi zina par 'augstāko spēku', jo vairāk tie ir atbildīgi Viņa priekšā; un atbildība pret augstāko ir izšķiroša motivācijai beigt.

Apzinoties ierobežojumus

Apzinoties cilvēka robežas, ir atslēga A.A. '12 soļu' programmai. Aprūpētājam ir jāsaprot, ka viņš vai viņa nevar būt alkoholiķa glābējs. Patiesas pārmaiņas nevar notikt piespiedu kārtā. Un tas mūs atsviež atpakaļ uz pamata jautājumu- vai mēs ticam, ja Jēzus nozīmē 'Pestītājs'? Vai mēs viņam ticam? Tikai Tēvs un Dēls var galīgi transformēt cilvēka dzīvi. Mēs varam Viņus lūgt to darīt, un kvēla lūgšana ir kas tāds, kas paceļas ārpus alkohola traģēdijas atbildības. Taču mēs paši esam bezspēcīgi. Arī pašam alkoholiķim ir tas jāsaprot. Ir jāizlasa Romiešiem 7:15-25 atkārtoti. Šeit ir viena mutiska iekšējā cīņa, kāda noris katrā alkoholiķī:

"Es nesaprotu vairs pats savu rīcību. Jo es nedaru to, ko vēlos, bet daru tieši to, ko ienīstu. Tā kā es daru to, ko ienīstu, tad atzīstu, ka likums ir laba lieta. Bet patiesībā tas vairs neesmu es, kas to dara, bet gan grēks, kas dzīvo manī. Jo zinu, ka nekas labs nedzīvo manī, tas ir, manā miesā. Es varu vēlēties to labāko, taču nespēju to izdarīt. Jo es nedaru to labo, ko vēlos, bet slikto, ko nevēlos darīt. Ja es daru to, ko nevēlos, vairāk tas neesmu es, kas dara, bet ļaunais, kas dzīvo manī. Tas ir kā likums, kad vēlos darīt labo, ļaunais ir blakus manās rokās. Es tieku iepriecināts Dieva likumā, kas ir manī, taču redzu citas savas daļas cīnoties ar likumu prātā, kļūstot par gūstekni grēka likumam, kas dzīvo manās daļās. Nožēlojams cilvēks es esmu! Kas mani paglābs no šīs nāves ķermenī? Paldies Dievam caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu!"

Kad cenšamies darīt labu, ļaunais tanī brīdī ir blakus mums. Ak, nožēlojami cilvēki, kas mēs esam. Bet šie vārdi nav speciāli tikai par alkoholu, lai arī attiecināmi arī uz to. Tie ir par grēku vispār. Mēs esam alkoholiķa psihozes esences satverti. Un tomēr Pāvils iet uz triumfu Romiešiem 8, ka paldies Dievam, caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu, mums ir ceļš uz glābšanu. A.A. īpaši definē 'augstāko spēku. Tas ir tikai lepnums, kas liek, esam mēs alkoholiķu aprūpētāji vai ne, mums atteikties no nepieciešamības pēc Tēva un Dēla labvēlības. Mēs sliedamies domāt, ka mūsu pašu spēkos ir tikt galā ar šo problēmu.

Pazemība ir tik svarīga. Traģiskākie gadījumi ir alkoholiķi, kas nedzer dažus gadus, un tad atkal atsāk. Gandrīz katrā gadījumā viņi atsāk dzeršanu lepnuma un savu spēju pārvērtēšanas dēļ. Patiess lepnums nāk pirms kritiena (Salamana pamācības 16:18). Vēl piezīmēšu, ka ir

lepnums, arī par mēnesi skaidrā, lepnums ir par faktu, tas mēdz likt pārvērtēt savas spējas, vajadzību pēc Dieva, un liek atkal iegrimt grēkā.

Dieva tiesā pār cilēku kļūs acīmredzams, cik nepiemēroti ir cilvēkam, kas taisīts no pīšļiem, apspiest savus piederīgos (Psalmi 10: 18). Cieņa pret citiem stipri trūkst mūsos pašos. Bet jo vairāk atspoguļojam savu mazsvarīgumu kā radības no pīšļiem, jo vairāk redzēsim, ka citu apvainošana ir nepiedienīga jebkurā tās formā. Mums nav jāgaida tiesas diena, lai to saprastu- jo zinām cilvēka mirstību un sastāvu no Bībeles pamatiem. Šī saite starp mirstību un pazemību ir izcelta Pāvila par patreizējo stāvokli kā “mūsu pazemības ķermenis” (Filipiešiem 3:21). Ticība, ka esam mirstīgi ir nulle kā necila lieta.

Mūsu ticība Dievam mīkstina nevietā noliktu ticību cilvēciskumam. Mēs drīzāk uzticēsimies ārstam, mehāniķim, kaimiņam, sev pašiem... pirms iesim pie Dieva, kā pēdējā glābiņa. “Nepaļaujieties uz cilvēku, kam dvaša nāsīs, jo par ko gan tas turams?” (Jesajas 2:22) salīdzinot ar vareno Israēla Dievu? Ījaba 27: 9,10 liekas sakām [kaut gan Ebreju teksts drīzāk ir neskaidrs] ka katrs guļot uz nāves gultas raud uz Dievu kāda veida lūgšanā. Patiesā nozīme mūsu mirstībai ved uz mūsu lūgšanu, neatliekamam kontaktu ar Tēvu visu mūža dienu. Tā iznīcība un nāve dod ieskatu patiesajā gudrībā (Ījaba 28:22). Alkaholiķis un viņa ģimene ir saskārušies ar šādām lietām. Vienīgais ceļš ir atzīt savu vājumu kā cilvēkiem, un atzīt Tēva un Dēla varenumu, kuri mūs mīlējuši vairāk kā jebkad sapratīsim.

Dziļākas izpratnes nodaļa

Patiesība: Bībeles analīze

Mēs visi meklējam kādu, ar kuru varam būt pilnīgi atklāti un arī ievainojami, kādu, kurš atteiksies mums par labu līdzjūtībā, ar godīgumu, konfidencialitāti un mīlošu sapratni. Katru reizi, kad domājam, ka esam šādu cilvēku atraduši, viņš mūs pievil, tālāk atpakaļejam pie mums pašiem, šajos melos, pļāpu grēkā, laužot apsoltā slepenību un nodevībā; un kā organizācijai mums sevi ir stingri jāapskata no malas, vai tas, kā izturamies savā starpā ved mūs tuvāk pie Tēva, vai tuvāk sev mums pašiem. Dēļ atkārtoti sliktās pieredzes ar cilvēkiem, mēs tik viegli iedreifējam ārišķību līmenī, neīstās attiecībās. Mēs runājam par lietām neatklājot daļu savas sirds. Kļūdas nav dalītas, neapmierinātība netiek klāstīta, sāpes tiek apslēptas. Mēs upurējam patiesību uz miera uzturēšanas un patīkama sabiedriskuma altāra. Un tas ieved klusa izmisuma dzīvēs un vientulībā starp pūli, kas tiek bieži pieredzēts. Lai arī Kristū ir ‘patiesība’. Meklējiet to dzīvot. Ko gan tas nozīmē?

Frāze ‘patiesība’ Svētajos Rakstos lietota kā kopsavilkums Dievišķajai dzīvei. Patiesības runāšana un būšana patiesam pret sevi un Dievu, ir dzīves iemiesojums, kādu Dievs domā. Es gribu to parādīt; visi pārāk bieži pieņem, ka tāpēc, ka zinām un ticam patiesajiem evaņģēliju nodomiem, esam kaut kā automātiski ‘patiesi’. Sekojošie fragmenti darīs pietiekoši skaidru, ka ‘patiesība’ attiecas ne tik daudz uz intelektuālo tīrību, saprotot to kā pareizu dzīvesveidu. Ja kāds saprot Bībeles interpretācijas jēgu citādi kā mēs, varbūt pat pareģojuma nozīmi, tas nenozīmē, ka viņš ir ‘atstājis patiesību’. Ja mēs [piemēram] melojam, tad atmetam patiesību, lai gan turoties pie pareizās Evaņģēlija doktorīnas:

- Grēcinieki aiziet no patiesības (2.Timotejam 4:4; Titam 1:14). Viņi ir atņemti no patiesības (1.Timotejam 6:5). Dievs ir atklājis patiesību, patiesi, Viņš ir sūtījis savu Dēlu lai tas dzīvotu un to sludinātu, taču grēcīgie ļaudis atteicās klausīties.
- Angļiem nav darbības vārda ‘patiesība’, bet Pāvils izmanto darbības vārdu, *NB\$£øJv*, kad mudina Efeziešus ‘patiesībā- mīlestībā’ lai būtu jāaug Kristū visās lietās (Efeziešiem 4:15). Mēs to varam saprast kā ‘runāt patiesību mīlestībā’, taču drīzāk mums būtu jāparedz patiesība kā darbības, vai tikpat labi kā runāšanas īpašība. Pāvils grib vērst uzmanību, ka jādzīvo patiesībā tāpat, kā to jārūnā. Īsta garīgā izaugsme iespējama dzīvojot patiesībā.
- Pāvils runā uz Korintiešiem, lai ņem mielasu “ar patiesuma un īstenības neraudzētājam maizēm,” kas ir pretnostatīšana “ļāunumam un sliktajam” (1.Korintiešiem 5:8). Patiesība ir pretstas ļāunumam- ne pret nepareizu Bībeles gaitu interpretāciju.
- Psalmos 15:2 darba pateisums paralelizēts ar patiesības runāšanu sirdīs
- Psalmi 69: 13; 117: 2 izmanto ‘patiesību’ attiecinot uz Dieva žēlastību un pestīšanu. Izrādīt žēlastību un piedošanu citiem, nozīmē būt patiesam Bībeliskajā nozīmē.
- Jeremijas 5:1 katram, kurš meklē patiesību taps piedots- t.i. meklē patiesību un piedošanu. Tas ir tas, ko nozīmē patiesība šajā nozīmē. Tas nav vienkārši tā, ka tiem, kas meklē pareizu Bībeles izpratni taps piedots.
- Jeremijas 9:3 būt ‘drosmīgām patiesībai’ nenozīmē melot un krāpt brāļus; tas nav attiecināts, lai būtu ķildīgi ar citiem par viņu Svēto Rakstu izpratni. Tas ir traģiski, ka šādi individuāli tiek kavēti dēļ ‘drosmīgajiem patiesības meklētājiem’ - taču tas nav Jeremijas konteksts, nepavisam.

Patiesā dzīve

Tomēr ‘patiesība’ ir cieši saistīta ar Evāņģēliju. Protams, ir izšķiroša nozīme tam, kam ticam. Pāvils var runāt “Evāņģēlija patiesības vārdā” (Kolosiešiem 1:5; Galatiešiem 2:5). Viņš attiecina uz “patiesības vārdu, mūsu pestīšanas Evāņģēliju” (Efeziešiem 1:13). Ir pietiekoši Bībeliski attiecināt ticību kā ‘patiesību’. Bet ‘patiesība’ ir tīri raksturojošs vai summējošs dzīvesveids, kura patiesumam vajadzētu būt izdibinātām mūsos pašos. Tā “jaunais cilvēks... ir radīts patiesības taisnumā un svētībā” (Efeziešiem 4:24). Mēs paklausām patiesībai neviltoātā mīlestībā uz mūsu brāļiem (1. Pētera 1:22), ne tikai intelektuāli piekrītot kristīgo sarunai; mēs ‘daram patiesību’ mīlestībā uz brāļiem (1. Jāņa 1:6); ja patiesība ir mūsos, tad mēs ejam tajā (3.Jāņa 3). Mums jāiet uz augšu, saskaņā ar Evāņģēlija patiesību (Galatiešiem 2:14); patiesība ir augšupejošs ceļš. Patiesības mācība, kurai ticam, paredz tajā izplūst kā dzīvesveidā. Tā Efeziešiem 4:17-21 teic, ka dzīvojot uzpūtīgu, alkātīgu dzīvi nozīmē neklausīt patiesībai, kas ir Jēzū. Un 2. Tesalonīkiem 2:12 māca, ka neticēt patiesībai nozīmē labpatikt netaisnībai. Ir morāla saikne starp nepatiesību un ne- garīgo dzīvi. Un tā nožēla ir apstiprinājums patiesībai (2. Timotejam 2:25). Persona var iemācīties Dieva mācības teoriju, bet nekad tai nesaņemt apliecinājumu, t.i. nožēlot un dzīvot dzīvi patiesībā (2. Timotejam 3:7).

Kristus patiesība

Jāņa ev. 18:37 Jēzus runāja uz Pilātu Viņa gaidāmās nāves kontekstā, ka Viņš nācis šajā pasaulē nest patiesības liecību- krusts bija augstākā liecība un apstiprinājums Viņa patiesībai. Tur netika sludināta jebkāda mācība, drīzāk ceļš uz dzīvi, uz kuru šīs mācības noteikti ved. Galatiešiem 3:1 runā ar Galatiešiem, kādēļ viņi neklausā taisnībai pēc tam, kad krustā sistais Jēzus bija tik skaidri viņiem parādījies; Pāvils skaidri redzēja paklausību patiesībai kā līdzdalību krustā. Ir spēcīga paralēle Galatiešiem 4:16 Es esmu tavš ienaids, jo stāstu patiesību... jūs esat ienaids Kristus krustam. Šī paralēle ir starp krustu un patiesību. Mēs esam patiesības svētīti (Jāņa ev. 17:19); bet mūsu svētība ir caur Kunga asinīm. Tie paši vārdi ir lietoti par svētību caur šīm asinīm (Ebrejiem 9:13; 10:29; 13:12). Iespējams tādēļ Daniēla 8:11,12 raksturo altāri kā 'patiesību'. Kristus krusts ir galējā patiesība. Šeit mēs redzam cilvēcību, kas mēs patiesi esam; mēs redzam īstas grēka sekas. Tomēr visa starpā, šeit mēs redzam brīnišķu realitāti, ka Viņš kā cilvēks pēc mūsu dabas, pieveic grēku, un caur Viņa upuri mums patiesi var tapt piedota netaisnība mūsu grēkos; un tādā veidā mums ir reāla, konkrēta cerība uz mūžīgo dzīvošanu.

Jēzus stāstīja patiesību šai pasaulei nozīmē, ka Viņš bija negrēcīgs (Jāņa ev. 8:47). Līdzīgi Jāņa ev. 17:19 Viņš saka, ka svētījis Sevi, tad 'patiesība', t.i. Viņa perfektā dzīve un nāve var svētīt mūs. Tas bija Viņa stāsts par patiesību cilvēkam. Turpinot Jēzus vārdu, mēs zināsim patiesību (Jāņa ev. 8:31,32)- ne tādā mērā, ka gūsim lielākas zināšanas par mācību, bet ka mūsu dzīves atstaros mūsu zināšanas par Jēzu, kas ir 'patiesība'. Patiesība mūs atbrīvo; Dēls mūs atbrīvo (Jāņa ev. 8:32;36). 'Patiesība' tādejādi ir apzīmējums Jēzum. Tīras akadēmiskās zināšanas nevar nevienu atbrīvot no grēka; bet dzīve šodienā un cita Vīra gars un piemērs var un ir sargātājs. Un tā Jāņa ev. 14:6 ceļš, patiesība un dzīve visas ir paralēlas- patiesība ir dzīves ceļš; 'patiesība ir Jēzū.' (Efeziešiem 4:21). Garīgā dzīve Kristū atbrīvo no grēka (Romiešiem 8:2); bet Galatiešiem 5:1 vienkārši saka, ka 'Kristus' ir mūsu atbrīvotājs no grēkiem. Cilvēks Jēzus Kristus ir Viņa "dzīves gars"; cilvēks un Viņa dzīves ceļš bija perfektā saskaņā. Bija 'patiesība' Viņa lielajā personā, kurā Patiesības Dieva mācekļi dzīvoja pilnīgi ārpus Viņa personas un būtnes.

Saruna ar sevi

Ko gan tas viss varētu nozīmēt praktiski? Mēs visi mēdzam runāt ar sevi. Ir draudzīga plūsma runājot ar sevi mūsos, izrunājot vai nē vārdus paklusi no mutes. Dažiem cilvēkiem saruna ar sevi nomelno viņu pašnovērtējumu dienu pēc dienas, nedēļu pēc nedēļas, mēnesi pēc mēneša, gadu pēc gada. Citiem ir niknas domas, sliktas iedomas pret ļauno, ko viņi iedomājas citus darām. Tad citiem ir pilnīgi iedomīgas domas, liekulīgas, iekārojošas, ar dažādām fantāzijām... un tās visas ietekmē mūsu vārdus, rīcību un centienus galu galā. No sirds pārpilnības mute runā. Tādēļ "sargājiet savu sirdi, jo tā ir dzīves sākotne" (Salamana pamācības 4:23). Tādēļ mums ir mācīts runāt patiesību *mūsu sirdīs*. Mūsu sarunai ar sevi ir liela iespēja būt nepatiesai, fantazēt, iztēloties. Esiet zinoši, vērīgi un zinoši, privātās sarunas paliek tikai ar sevi. Nodrošiniet, lai viss, ko sev sakat, pat ja tas nav par garīgām lietām, kā minimums ir patiess. Šeit arī varenā tēma par patiesību sākas un beidzas. Ideāli, ja mūsu saruna ar sevi ir par Jēzu, par Tēvu, par lietām par Viņa valstību. Par jebko, kas ir patiess, ar labu ziņu... Tomēr šīs mūsu sarunas ir cieši saistītas ar to, ko Raksti sauc par sātanu- nemainīgs avots ar nepareiziem ieteikumiem un ne garīgām perspektīvām, kas liekas uzpūšamies pastāvīgi mūsos. Sātans- Bībeliskais- ir "melu tēvs" (Jāņa ev. 8:44). Un, kā šķiet, tad netaisnība sākas ar iekšējo sarunu. Es pat ietu tik tālu, ka sauktu iekšējo sarunu par sātanu. Tā pielīdzināma rūkoņai, bīstamas lauvas rūkoņai; viltīgai čūskai. Un tā ir katrā no mums. Kontrole par to ir vitāli nepieciešama. Bībeles vadība noteikti ir patiesa; grēka sakne ir

patiesības trūkums. Ticīgo nodošanās grēkam normāli nav apzināta, drīzāk kā sevis attaisnošanas kompleksa process; kuru nožēlojot apzinām kā tīru pašsarunas sofistiku. Tādēļ patiesība ir garīgās dzīves iemiesojums. Neatzīt, ka esam bijuši nepatiesi nozīmē neatzīt grēkošanu. Mums visiem ir šī problēma. Tādēļ Jēzus apgavojums, ka Viņš bija 'patiesība' bija līdzvērtīgs izteikumam, ka Viņš bija negrēcīgs. Tikai tāds ir Viņa ceļš uz mūžīgo dzīvošanu.

3.3 Nožēla

Šeit atklal ticīgajam ir priekšrocības no neticīgā. Džordžs Bests savā autobiogrāfijā *The good, the bad and the bubbly* raksta par savām cīņām ar alkoholu, bieži uzsverot, ka lai arī bijis bagāts un slavens [vai varbūt tieši tādēļ] viņam nav bijis reālas motivācijas beigt. Šis motivācijas trūkums ir tas, kas neļauj daudziem alkoholiķiem pārtraukt. Bailes no sekām pēc pēdējās dzeršanas var motivēt dažus no viņiem, bet tikai uz ierobežotu laiku. Mums motīvs nav tikai sava labuma pēc- ka vēlamies laimīgāku ģimeni vai labāku ekanomisko stāvokli, un tml.- bet mums ir arī nodeva pret Dievu. Mēs apzinamies, ka alkoholisms ir grēks. Tāds nav Dieva prāts. Tā var būt slimība, definējama fizioloģiskajos un psiholoģiskajos terminos, pat saprotama kā personas dzīves ceļš... lai kā to sauktu, tas ir grēks. Mēs mīlam Dievu, tāpat kā Viņš mīl mūs, mīl un ir mīlējis vairāk kā jebkad sapratīsim, pat caur mūžību dzīvojot, kas noteikti mūs gaida. Mums tādēļ jādzīvo tā, kā Viņš mums ir paredzējis dzīvot; mēs šobrīd meklējam dzīvot valstības dzīvi. Mēs nopietni gribam līdzināties Tam, kurš mīlējis mūs līdz beigām, kurš nodeva savu dzīvi mūsu dēļ, kas esam Viņa draugi. Ticīgam alkoholiķim tas nozīmē pārtraukt dzeršanu. Mēs gribam būt kā Viņš, dzīvot un būt, un saprast kā Viņš to dara.

Dzērājs nemantos Debesu valstību; kā to saka 1.Korintiešiem 6:10 un Galatiešiem 5:21. Vai tas nozīmē, ka alkoholiķi, kas nevar beigt, nevar būt tur? Nē. Uz kāda pamata viņi tur būs? Jo viņi ir nožēlojuši. Ir viegli uz viņiem norādīt ar pirkstu. Viņu grēki iet viņiem pa priekšu pie tiesas. Taču diemžēl mēs visi esam parasti grēcinieki. Mēs grēkojam, nožēlojam un tad atkārtojam to pašu grēku. Mēs esam izmisuši. Mēs ienīstam grēku. Mēs piekrītam Pāvila vārdiem Romiešiem 7:15-25 un jūtamies komfortabli, ka tie esam mēs. Tomēr tālāk mēs lasam Romiešiem 8 un redzam, gars jaunajā dzīvē Kristū atbrīvo no acīmredzami nenovēršamā grēka likuma mūsos, tomēr brīnamies par tālākajām neveiksmēm. Un piekļaujamies laipnībai un patiesībai, īstajai patiesībai, naidā uz pastrādāto grēku un ar kvēlu vēlmi to pieveikt. Un tālāk skatāmies pēc Valstības pestīšanas prieka. Un maz pamazām mums veicas pārmaiņās. Tas ir tas, ko Dievs prasa alkoholiķim brālim vai mātai, pieveikt minimumu. Tiem, kas ar viņiem dzīvo, jums ir tā pati tendence kas mums visiem- izcelt citu redzamos grēkus, ar klīrīgu pašapmierinātību sevī, jo mūsu grēki nav tik atklāti, un tie ir tik parasti. Apzinieties savu tendenci uz paštaisnošanos, uzrakstiet un analizējiet savus ierastos grēkus. Apzinieties, ka jūsu alkoholiskais ģimenes loceklis būs ļoti jūtīgs uz jebkādu paštaisnumu vai liekulību jūsos. Jūs gribat viņus mīlēt, ar Bībelisku mīlestību, labākajā veidā. Liekulības nosodīšana nav veids, kā to darīt. Atzīmējiet alkoholiķim, ka dzeršana ir uztverama līdzīga elkdievībai, konfliktiem, niknumam, skaudībai, šķelšanai, kas netiks pieļauta valstībā (Galatiešiem 5:19-21)- arī jūs pats reizēm esat nikns, pašieciētīgs, greizsirdīgs, dievinātājs un tml. Ir labi to atzīt savā priekšā, alkoholiķi ir labi zināmi kā asi kritizēti no apkārtējiem.

Alkoholisms kā tāds, pretēji nepastāvīgai iedzeršanai, ir grēcīgs dzīvesveids, turpināti atkārtots kā dzīves sastāvdaļa. Bet arī jūs (un daudzi citi brālībā) nodarāt grēku, jo vairāk jūs to darāt, jo vairāk tuvojoties robežai, kas nosaka to kā dzīveseidu. Šeit dzīve ar alkoholiķi iedvesmai uz Kungu izmantojama, ar patiesu pazemību un savu saprātu dzīvēs, kas apkārt viņam. Alkoholisma grēks nav tikai ķīmijas uzņemšanā daudzumos, kādu Bībele aizliedz. Bet galvenokārt meli, triecieni sev un citiem, kaitēt ķermenim kā ieradums, Dieva līdzības izkropļošana, neveiksme mēģinot dzīvot brīnumainajā nolūkā, kādu Dievs mums paredz, dzīve mīlestības trūkumā pret sevi un citiem. Tomēr visi šie grēki ir nožēloti daudzās Kristadelfiešu dzīvēs. Tas neattaisno alkoholismu, bet es piekrītu, ka šajā lietā ir mums jāpiekāpjas alkoholiķim. Mēs visi esam cīnītāji pretī grēkam. Mēs taču neesam pret pašu alkoholiķi. Neviena nav pārāk tālu no Dieva, lai varētu tikt glābts.

Vienīgais tiesnesis

Mums nav jāklūst par tiesnešiem alkoholiķim, kāri vēloties sodīt. Mīlestībai skaidri jābūt mūsu motīvam. Mēs meklējam iedvesmot alkoholiķi dzīvi mīlestībā; kas ir būtiski nepareizi alkoholismā, ir ne tikai baušļu laušana, bet mīlestības trūkums. Kad atklāta sieviete laulības pārkāpšanā, Kungs uzsver, ka viņas apsūdzētāji arīdzan ir grēcinieki, lai liktu saprast, ka viņi nevar sievieti notiesāt. Tā viņi atstāj skatuvi viens pēc otra. Un Kungs viņai teic negrēkot vairs (Jāņa ev. 8:3-11). Domājams, Viņš to darīja drīzāk viņas, nevis viņu labā. Varbūt Viņš saskatīja dziļo negodīgumu, netaisnību, un liekulības saprašanu citos, ko šī sieviete juta sirdī. Varbūt viņa pat bija gulējusi ar katru no šiem paštaisnajiem apsūdzētājiem, vai vismaz, viņa saprata viņu pašu morālās neveiksmes. Bet Kungs negribēja pieļaut nožēlošanas nepieļaušanu. Otra puse šim notikumam ir, ka tikai Kungs drīkst mūs tiesāt. Viņam nav jāsaka kādi vārdi; Viņa redzošā acs notiesā par grēku. Ja ģimene sāk notiesāt alkoholiķi, viņi nenovēršami ieiet riskā aizvainot ar savu liekulību. Ir jābūt atklātībai par mūsu pašu neveiksmēm sarunās ar viņu. Un dziļas lūgšanas glābiņš, ko Anonīmie Alkoholiķi sauktu par ‘augstāko spēku’ - mums pazīstams kā vienreizējs, nesalīdzināms cilvēciskais, perfektais Jēzus.

Nožēla praksē

Es piekrītu, ka nožēlai jābūt verbālai- tai jātiek ‘atzītai’ (Jāņa ev.1:9), kas nozīmē kā verbālu vai rakstisku paziņojumu par strīda jautājumu. Tas ir kā lūgšana vai Bībeles lasījumi to skaļi darot; tas liek mūsu prātiem nedomāt tik ātri. Mums jātiek iespīlētiem no visiem viedokļiem par savu grēku. Mums tas ir jāredz, ar visu tā riebīgāko seju par izdarīto. Alkoholiķim, kurš vēlas beigt, ir skaidrā prātā jāapsēžas, un jāizveido saraksts, ar cilvēkiem, pret kuriem viņš ir grēkojis, un visi veidi vai gadījumi, ko viņš vai viņa spēj atcerēties, kad alkohols ir ievēdis viņus grēkā. Viņiem palīdzēs tuvu esošie, šokējot, ka sarakstā ir arī viņu pašu vārdi. Īpaši būtu alkoholiķim jāuzraksta papīra lapas centrā, ar lieliem, glītiem burtem: “es esmu melis”. Tas var būt pat izšķiroši, lai atveseļotos.

Ticība, ka mums ir piedots, iespējams, met lielu izaicinājumu katram no mums; un tas ir īpaši grūti ticīgajam alkoholiķim, kura ticība ir vismaz panīkusī, ja ne smagāk. Žēlastība piedošanā

meklējama, pilnīga tīrība un Dieva laipnība (Efeziešiem 2:8,9)- par šīm lietām noteikti jārunā ar alkoholiķi. Ja tik daudz kas tika sasniegts ar Kunga Jēzus nāvi, cikārt vairāk tas iespējams ar Viņa atdzimšanu, un jaunu dzīvi, kurā Viņš vēlas ar mums dalīties? Ja Dievs nebija taupījis savu vienpiedzimušo dēlu, cikārt vairāk Viņš vēl mums visu pārējo? “bet kur vairojies grēks, tur pārparim vairojusies žēlastība” (Romiešiem 5:20). “ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības (1. Jāņa 1:9).

Nožēlu iedvesmo tas, ko brīvi varam saukt par brālību. Tas ir citu piemērs, kas iedvesmo praksē, nav svarīgi, cik pilnībā mēs aptveram rezultātu, kas nācis starp mums un Dievu. Ir daudz Kristadelfiešu, kas ir cīnījušies un uzvarējuši alkoholismu; un daudz ģimeņu, kas nes liecību, kas varētu būt ļoti palīdzīga personai, kas tiešām un patiesi tiecas pēc valstības. Un ir arī daudzi, kas vēljoprojām cīnās. Jūs varat kontaktēties ar šādiem cilvēkiem, aizsūtot e-pastu uz adresi info@carelinks.net _Mēs garantējam jums pilnīgu konfidencialitāti. A.A. māca, ka viena pieeja spēkam no ārienes sev, ir tiekoties ar citiem, kuri cīnās ar to pašu cīņu, un ņemot spēku no viņiem. Dažiem šī metode darbojas labi. Taču padomājiet par spēku, kas varētu tikt ņemts no kunga Jēzus! Pilnmērķīga brālība ar alkoholiķi ir nepieciešama. Ievērojiet, kā Kungs brāļojās ar grēciniekiem, lai nestu tos pie sevis. Pretēji kā mēs to varētu gaidīt, viņi nedomāja, ka tas ir tieši Viņš, kas vēlējās dalīt brālības galdu kopā ar viņiem. Viņa lielā laipnība un nepiekāpība, paliekošais efekts Viņa svētumam, iedvesmoja viņus mainīties. Žēl, ka daudzām Kristadelfiešu grupām piemīt kauns un ‘asociācijas vainas’ komplekss, kurā kāds kā alkoholiķis nav apvienojies, lai tā netiktu apgānīta. Taču tas nav paraugs līdzībai ar Dieva derībām ar mums. Ievainotais tika Samarieša izglābts, tas ir kā ar mums visiem, grēka pārņemti atstājam pusi mirušus un kailus uz ielas. Arī guļošā tēls ļoti atgādina alkoholiķi, izģērbtu un draudzīgas iedzeršanas ‘laupītāju’ aplaupītu. Tomēr Samarietis [=Jēzus] paņēma viņu iebraucamajā vietā, un nokārtoja, lai viņu aprūpē, līdz Viņš atgriezās. Iebraucamā vieta noteikti ir garīdzniecība; šeit mēs atrodam garīgo stiprinājumu un veselību mūsu stāvoklim. Un tā tam būs būt, līdz mūsu Kungs atgriezīsies.

Katrs ķermeņa loceklis, ir tas alkoholiķis vai nē, sekmē ķermeņa kopējo spēku un veselību. Neviens loceklis nevar teikt, ka tam nav nepieciešami citi. Ķermenis ‘paaugstina sevi pats’ un uzceļ pats sevi mīlestībā, barošanas spēcīnāts, citu locekļu meditēts (Efeziešiem 4:16), tādēļ *ir* mūsu pašu spēks no ārienes, kunga Jēzus miesā. Traģiski, ka ticīgos alkoholiķi un viņu aprūpētāji uztver kā sodošus, apkaunojošus, nesaprotošus, un tml. Tomēr Svētajiem Rakstiem galu galā ir taisnība; ir, tik tiešām ir spēks un veselība, kam jātiek ņemtai no Kristus miesas. Šī ir vieta, *ja pilnīga konfidencialitāte tiek ievērota*, kurā liels spēks top rasts, dalot viena alkoholiķa stāstītās problēmas ar citu miesā. Viss, kas mums vajadzīgs, ir spēks, izturība, nebēdnība pār tenku grēku, un grēku, kas tiesā. Šie divi sabiedriskie Kritadelfiešu grēki bremsē mūs no labā spēka, pat nogriežot malu šajā paaudzē, kas mēs mierīgi varētu būt.

3.4 Jaunā dzīve

Vairākas reizes Pāvils uzsver, ka mēs mainam stāvokli kristījušies. Mēs esam reiz zuduši un bezcerīgi ievīti grēka pasaulē. Tad, mēs esam atpestīti no tā, esot Kristū. Tomēr mums vēljoprojām ir stipras tendences dzīvot veco dzīvi realitātē, lai gan patiesībā esam jaunajā dzīvē kristības dēļ. Viņš apzīmē raksturīgākās iezīmes vecajai dzīvei un mudina uz

pārveidojumiem, lai beigtu dzīvot it kā tie vēl joprojām būtu ārpus valstības, pazušā un klūpošajā pasaulē. Šeit ir daži piemēri:

- Pāvila vēstulē Galantiešiem tika teikts staigāt garā, lai gars viņus vada, ka viņi drīzāk lai attīsta gara augļus, nekā miesas darbus (Galantiešiem 5:16-25). Pāvilam miesa ir dzīve pirms kristībām; gars ir dzīves ceļš pēc tam. Bet Galantieši arī pēc kristībām dzīvoja miesā.
 - Pēc kristībām, Efeziešiem jāatmet vecais cilvēks un jāapgērbj jaunais viņos pašos (Efeziešiem 4:22,23 = Romiešiem 6:6). Tādēļ vajadzēja atmet vecā cilvēka lietas - dusmas, melus, un tml. (Efeziešiem 4:25-28)
 - Patiesi, šis ir viss konteksts no Romiešiem 6, klasiska kristību nodaļa. Tā nav daļa no Pāvila sludināšanas uzrunas neticīgajiem, skaidrojot, kas ir kristības. Viņš raksta vājajiem, kristītajiem ticīgajiem, stāstot, lai biez veco dzīvi tā stāvokļa maiņas dēļ, ko viņi ieguvuši caur kristībām.
 - Pirms kristībām mēs esam bijuši tumsībā; "Jo reiz jūs bijāt tumsa, bet tagad esat gaisma savā Kungā! Dzīvojiet kā gaismas bērni... labprātībā, taisnībā, patiesībā" (Efeziešiem 5:8,9).
 - Kolosiešiem aizvien bija jāatmet nāvei lietas kā ārlaulības sakari, lai arī tas jau bija darīts kristoties (Kolosiešiem 3:5= Romiešiem 6:6) Tomēr aprakstīti viņi ir tā, it kā tikai senāk būtu darījuši šīs lietas, un vēlāk vairs ne (Kolosiešiem 3:7), lai arī tīri viņi nepārstāja darīt. Atkal, Pāvils teic, ka viņi vairs tā nerīkojas pēc stāvokļa, Dieva acīs tādēļ viņi nedrīkstētu tā rīkoties arī praksē.
 - Tits bija mācītājs Krētas brāli, jo viņi bija mazgāti un atdzimuši kristībās, tādēļ viņi nerunāja ar citiem iedzīvotājiem, jo tas bija pagātnē, kad viņi bija bijuši kā šie cilvēki. (Titam 3:2-6). Bet viņi vēl joprojām izturējās darbos līdzīgi arī pēc kristībām! Un atkal - uz viņiem tiek runāts, lai viņi atcerētos savu saistību ar kristību, un nedzīvotu pa vecam, tā tiecoties tuvāk Dievam.
 - Bijis brīdināts, ka nenožēloto ārlaulības sakaru un dzeršanas dēļ tādi neieies debesu valstībā, Pāvils turpina: "Un daži no jums bija tādi: bet jūs esat nomazgāti, jūs esat svēti kļuvuši, jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus vārdā un mūsu Dieva garā. (1. Korintiešiem 6:11). Nodošanās lai mazgātos, Jēzus, Gars, Dievs... viss nenovēršamais dod mājienu mūsu kristībām Tā vārdā. Jo tie ir tikuši attaisnoti, skaitīti par mazgrēcīgiem dēļ viņu kristības Kristū, tādēļ viņiem vajadzētu:
- a) Apzināties, ka viņu ķermeņi bija Svētā Gara tempļi, tādēļ jācildina Dievs miesā un garā
 - b) Izprast, ka viņi nav viņu pašu, lai varētu dzīvot visā, kā viņi vēlas
 - c) Rīkoties tā, it kā viņi patiesi būtu vienojušies Kristū
 - d) Ļaut Kristus atdzimšanas spēkam un jaunajai dzīvei tajos strādāt

Pietiekoši skaidrs, ka Korintieši vēl aizvien bija ārlaulības sakaros un dzeršanas slīšņā. Tomēr Pāvils saka, ka tā ir bijis tikai agrāk. Skaidrs, ka viņš domāja tā statusa maiņas dēļ- un viņiem būtu jādzīvo ārpus šādām lietām praktiski. Bet Pāvils ierokas dziļāk psiholoģijā, iekš grēka pašattaisnošanas. Viņi bija teikuši “Gaļa vēderam, un vēders gaļai”. Citiem vārdiem, mums ir pamata cilvēka vēlmes un ir veidi, kā tās apmierināt. Pāvils pamatojas uz domu, ka ja esam Kristū, tad mums jāzvēr atstāt nāvei šādas vēlmes, un tā izpildīšana ir apliecinājums, ka tie vēljoprojām ir dzīvi un veseli. Turklāt, kristības nozīmē, it kā mēs būtu miruši grēku dēļ; un mēs meklējam dzīvot jaunu dzīvi, pilnvaroti atdzimšanai, kas ir Kungā, kura ķermenim mēs piederam. Komforts un izaicinājums nāk pār Kristadelfiešu alkoholiķiem šodien: Tu esi nomazgāts, tu esi iesvētīts, tu esi attaisnots, skaitīts kā taisns. Padomā par kristību. Tas notika tad. Tagad mēģini dzīvot ārpus bijušās dzīves. Rīkojies, vai vismaz mēģini rīkoties tā, kā Dievs uztver tevi. Alkoholiķim ir jāatceras, tāpat kā Romiešiem, lielisko nozīmību faktam, ka viņi ir kristīti. Viņiem ir atbildība, un arīdzan milzīgas, bezgalīgas iespējas tamdēļ. Atgādini viņiem par to. Atstāj dažas fotogrāfijas vai atgādinājumus par agrākajām dienām, kad Kungs bija ap māju. Runā par to...

Gara auglis iekļauj prāta attieksmi, kas palīdz nobruģēt ceļu patiesai uzvarai pār alkoholu. Virzi uz konfrontāciju par mūsu dziļākajām bailēm- t.i. ka alkoholiķis nekad nepārstās dzert- tas var dažreiz radīt ļoti pretēju mūsu reakciju; konfrontācija pastiprina to lietu, no kā baidāmies. Ja alkoholiķis tiek kāda brāļa vai māsas virzīts konfrontācijai, izveidot lapu šai problēmai, liekot par to padomāt, viņi gribēs aizmest pudeli taisni projām. Reiz problēma ir apzināta, un upuris nonāk līdz atteikšanās fāzei, tad nav gudri lietas virzīt uz priekšu pārāk ātri un strauji. Tiem, kas arviņiem dzīvo, ir jāsaprotavo zeme zem kājām nelielā mērā, iedrošinot upuri apzināti attīstīt dažas no sekojošām lietām:

Pozitīva domāšana

Alkoholiķa un viņa/viņas ģimenei viegli var un tiek skarta ar cīņas vai bēgšanas sindromu. Pārvarēt problēmu šķiet vareni; vienīgā iespēja parādās bēgt tajā dziļāk. Ticība Dieva patiesībai, lai cik dreboša tā būtu, dod iespēju mums sasniegt vismaz kaut kādu mēru vienkāršai, pozitīvai domāšanai. Filipiešiem 4:8 Bībele uzsver saprotamā valodā: “Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir *patiess*, kas *svēts*, kas *taisns*, kas *šķīsts*, kas *patīkams*, kam *laba slava*, ja ir kāds *tikums* un ja ir kas *cildināms*, *par to domājiet!*” Mēģiniet būt pozitīvi, domājot par izeju no alkohola problēmas; lūkojieties pēc līdzdalības Dieva darbos, ceļos, kas palīdz pieveikt savu nesaprotamo apsēstību ar alkohola problēmu, kas ir tev apkārt.

Emociju un darbības kontrole

“Vīrs, kas savu garu nevar savaldīt, ir kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti” (Salamana pamācības 25:28). Šāds cilvēks būs viegli ievainojams un bieži negatīvu emociju vadīts. Iznākums ir aprakstīts Galantiešiem 5:19-21 – pavadītajās problēmās var būt laulības pārkāpšana, seksuālā netikumība, naidis, strīdi, greizsirdība, dusmu uzliesmojumi, godkāre, skaudība un dzeršana. Lai kontrolētu emocijas, alkoholiķim ir atkal jāiemācas tās apzināties un identificēt- iespējams pat pēc gadiem pēc alkohola apsēstības, personīgās emocijas var būt

neatbilstošas. Alkoholiķis zaudē saikni ar sevi. Aprunājies ar viņu, kā viņš jūtas, un tu iegūsi vienkāršas atbildes kā: “Es nejūtos labi”, bet aiz tā viņi nespēj paskaidrot. Pacietīgai sarunai ar viņiem būtu jāizved pie konkrētākas skaidrības.

Koncentrēšanās pie Jēzus

Tīrai tuvināšanai pie Jēzus būtu jābūt mudinātiem mums visiem. “savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū” (Filipiešiem 2:5); “Es visu spēju darīt tā spēkā, kas mani dara stipru” (Filipiešiem 4:13). Dzīve Kristū ir par jaunas dabas attīstīšanu: “Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.” (2. Timotejam 1:7)

Intimitāte ar citiem

Īstenībā alkoholiķi ir vientuļi cilvēki. “...bet nelaieme tam, kas ir viens! Kad tas krīt, tad nav otra, kas viņu pieceļ!” (Salamans mācītājs 4:10). 17.gs. dzejnieks Džons Donne bija stāstījis kādu domu: ‘nav vīra, kas ir kā sala’. Brālība, jēdzīga brālība ar citiem ir Tēva plānota. Tas ir Viņa ceļš mums. Dievs mums ir paredzējis vajadzību pēc otra cilvēka. “*nav labi cilvēkam vienam būt*” (1. Mozus 2:18). Var būt tā, ka ģimenes un draugu garīgais atbalsts nav vienīgais, kas piepilda alkoholiķa vajadzību. Taču nav šaubu, ka ir milzīga terapiska nozīme atzīstot mūsu kļūdas viens otram. (Jēkaba 5:17)- spēks un iespējamība, kas atšķaida kopienu, kas pakļaujas tenkām un nepatiesībai. Mūsu vajadzība pēc citiem nav tikai Bībeliski apliecināta: “Kas notiek, ja mums nav ciešu attiecību? Šī ziņa, kas skaļi un skaidri uzpeld no zinātniskajiem pierādījumiem, bija krājusies kopš 1970.-tajiem gadiem, rāda, ka sociālo attiecību atbilstošs daudzums un kvalitāte ir būtiskas priekš fiziskās un garīgās labklājības.”⁽¹⁰⁾ Reizēm alkoholiķa ģimenei ir grūti pieņemt, ka viņš vai viņa iespējams varētu būt vieni- un nodrošina atbalstu par savu cenu, un ir vienmēr ar viņiem, lai savāktu nekārtības, bet apzinoties, ka alkoholiķa vajadzība nav atzīšana, ka tu esi neveiksmē kritis; tā ir reālistiskas vajadzības apzināšanās. Kontakts ar citiem cilvēkiem pats par sevi viņus izvedīs no pašcentrēšanās, kas ir alkoholisms. Labākie draugi, protams, būs tie, kas izcīnījuši šo pašu cīņu. 2.Korintiešiem 1:6 teic, ja mēs pieļaujam visu, tad varam likt justies komfortablāk citiem, kam ir tā pati liksta. Līdzīgi stiprām saitēm jābūt sietām starp ciešanām ģimenē; un tas ir iespējams tikai pie atklātības. Bet tas, protams, iet pretrunā, ja ļaujam citiem aiziet aptenkojot viņu atklātību pret mums brālībā un ārpus tās.

Uzvešanās formas veicina un ievieš viena otru. Ja vien tikai alkoholiķi var vadīt pa augšupejošo spirāli, labāk to darīt barojošajā Kristus ķermenī, tad uzvara ir droša. Tikai viens neveiksmīgs solis ar alkoholu, un paslīdēt lejupejošajā spirālē ir vairāk kā iespējams, tas ir daudz vieglāk, nekā kāpt pēc tam uz augšu. Izmaiņas ierosinās kustību to dzīvēs, kuri nav alkoholiķi. Mums nav jākrāj miesai (Romiešiem 13:14) - alkoholiķim ir jāizvairas no vietām, kas stimulē vēlmi uzņemt alkoholu. Viena mācība saka: “Pastāv taisna līnija attiecībām starp mirstību no alkohola- saistītas slimības un likuma devīgums pieļaujot tā pieejamību tādā skaitā... Alkoholisko dzērienu pieejamība paaugstina alkoholisma daudzumu dotajā vietā”⁽¹¹⁾. Turot nost no tā pieejamības skaidri pastiprina izredzes alkoholismam pārņemt cilvēkus

vai no jauna tajā atgriezties. Mēs esam iesaistīti garītajā karā, cīņā ar prātu, kurā Dieva vārda klātbūtne, apslēpta mūsu sirdīs, stiprina mūs pret grēku. (Psalmi 119:11)

4. Pēc uzvaras

Kad tavs mīļotais cilvēks beidz dzert gan savā, gan visu labā, tavas problēmas var ar to tomēr nebeigties. Apsveriet šo dīvaino, bet patieso statistikas fenomenu: relatīvi liels skaits partneru uzņem atpakaļ ģimenes dzīvē savu bijušo alkoholiķi. Viņš vai viņa paliek skaidrā, bet viņi... atstāj izkaltošo partneri un apprec... citu alkoholiķi. Kā un kādēļ tā var notikt? Alkoholisma periodā partneris [it īpaši sievietē] pārņem pilnīgu autoritāti. Viņiem jāpieņem savi lēmumi bez alkoholiķa norādes. Viņi zin labāk. Viņi ir vienreizējās attiecību varas pozīcijās. Izkalstot no alkohola, ģimenei vai attiecībām jāvirzās atpakaļ tā, kādas tās bija agrāk- kur valda vienlīdzība, bez manipulācijām, pārkuma, otra nicināšanas. Un patiesībā tas ir neticami grūti. Piedošanas līdzdalībai praktiski jābūt paredzētai un apdomātai. Tas tiešām ir grūti, ļoti grūti. Un atkal, brālība ar citiem, kas izgājuši tam pašam cauri, būs lieliska palīdzība.

Līdzīgi notiek, kad padomājam par vecāko brāli, kas, iespējams, ir būtiskākā ziņa līdzībā. Vecākais brālis bija pamatā skaudīgs sevis žēlošanas pilns. Viņš jutās, it kā viņa paklausības gadi [un noteikti viņš pārvērtēja savu taisnumu!] visi būtu aizmirsti tikai tādēļ, ka izšķērdīgais atgriezās. Viņš neko nepiedeva- viņš aizskrēja kā izšķērdīgais bija tērējis tēva iztikas līdzekļus ielasmeitām. Viņa brāļa bijušie grēki bija galēji viņa prātā, pat pēc tam, kad brālis bija tik patiesi labojies. Un rezultāts bija traģisks- viņš vairs ilgāk nevēlējās būt par daļu tēva brālībā. Viss tikai tādēļ, ka viņš nespēja *patiesi* piedot.

5. Secinājumi

Beigās, radīsies jautājums visiem alkohola traģēdijā iesaistītajiem: kādēļ es? Kādēļ esmu alkoholiķis...? Kādēļ mans liktenis bija dzīvot kopā ar alkoholiķi? Nepieņemot, ka Dievs tikai eksistē, Viņm bet ir nopietns plāns, lai manifestētu sevi mūsos, un ka visi mūsu dzīves aspekti ir vadīti, lai tas notiktu, šādi jautājumi traģiski paliek neatbildēti daudzos neticīgo prātos. Esmu pārliecināts, ka Dievs galīgi nemēģinās kādu no saviem bērniem tiesāt vairāk, kā citu. Mums katram pašam jāuzņemas krusts. Nav svarīgi, cik reižu mēs klūpam un krītam to nesot- pat mūsu Kungs to aiznesa līdz galam savā pēdējā ceļā uz Golgātu- arī mums tas jādara pārnestā nozīmē sekojot Viņam. Ceļš, avots, taka, kādu tas Kungs mums devis, lai mēs ietu, atšķirsies. Dažiem tas būs alkohols; citiem laulības dzīves neuzticība, narkotikas, fiziska vai garīga nevarība. Un tā šo sarakstu varētu turpināt, jo un ja vien varētu apskatīt iekšējās cīņas katrā no Dieva bērniem. Katram no mums ir daļa krusta, līdzīgi atdarinot Kristu, kurā nenoliedzami nenovēršami esam aicināti. Kā mans draugs Stīvs Džonsons mani mulsināja, kad braucām cauri sniegotajiem Latvijas laukiem: “Tas ir process, ne produkts”. Vai kā citu reizi tveicīgā Brisbanas verandā: “Tas ir ceļš, ne galamērķis”. Beidz savu alkoholismu jūsu ģimenes loceklis vai nē, tas nav galīgi viss, ar ko varētu beigties alkoholisma izraisītās problēmas. Tā vienkārši ir tava reakcija uz to, kas gatavo tevi galējam mērķim Valstībā. Un tas arī ir vienīgais galapunkts, kam ir izšķirošs svarīgums, grūti ir to saprast, ja jau dzīvojam dzīvēs, kurās pēc savas saprašanas laime sasniedzama šeit un šobrīd.

Jeremija redzēja savus mīļotos cilvēkus izmocītus dēļ viņu pašu darbiem un izturēšanās. Viņš to tur aptvēra, bet Dieva laipnībai viņi visi bija aizgājuši; un mums pašiem arīdzan jāpateicas Tēvam, ka neesam alkoholiķi. Jeremija pateicās Dievam: “Tā ir tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl gluži pagalam neesam, Viņa žēlastībai vēl nav pienācis gals. Tā ir ikrītu jauna, un liela ir

tava uzticība. ‘Tas Kungs ir mana daļa’ saka mana dvēsele, ‘tādēļ es cerēju uz viņu’. Labvēlīgs ir tas Kungs tam, kas cerē uz Viņu, tādai dvēselei, kas Viņu meklē. (Raudu dziesmas 3:22-25).

Pielikums 1: Divpadsmit soļi

1. Mēs atzīstam, ka esam bijuši bezspēcīgi pret alkoholu- ka mūsu dzīves kļuvušas nepaklausīgas
2. Mēs sākam ticēt, ka spēks, kas ir lielāks par mūsējo, spēj mūs atgriezt pie veselā saprāta
3. Mēs pieņemam lēmumu griezt savu gribu un dzīves pie Dieva, kā Viņu saprotam
4. Mēs veicam meklējumus bezbailīgam garīgajam inventāram mūsos
5. Mēs atzīstam Dievam, sev, un citiem precīzu savu nepareizību dabu
6. Mēs esam viscaur gatavi ļaut Dievam noņemt visus šos rakstura defektus
7. Mēs pazemīgi lūdzam Viņam nepielīdzināt mums mūsu kļūmes
8. Mēs izveidojam sarakstu ar visiem cilvēkiem, pret kuriem esam netaisnīgi rīkojušies, un vēlamies īpaši laboties pret viņiem.
9. Mēs patiešām arī labojamies tik daudz cilvēkiem, cik iespējams, darot visu, kas vien viņus neaizskar vai neaizvaino.
10. Mēs turpinam uzkrāt garīgo inventāru, un kad kļūdāmies, nekavējoties to atzīstam.
11. Mēs meklējam caur lūgšanu un meditāciju palielināt mūsu apzināto kontaktu ar Dievu kā mēs Viņu saprotam, lūdzot tikai pēc Viņa gribas saprašanas priekš mums un spēka, kam jāizved mūs ārā.
12. Piedzīvojot garīgo pieredzi kā rezultātu šiem soļiem, mēs cenšamies dot savas zināšanas alkoholiķiem, un praktizēt šos principus visās mūsu lietās.